XII. évfolyam, 11. szám
1956. március 15.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A világ nagyot változott…

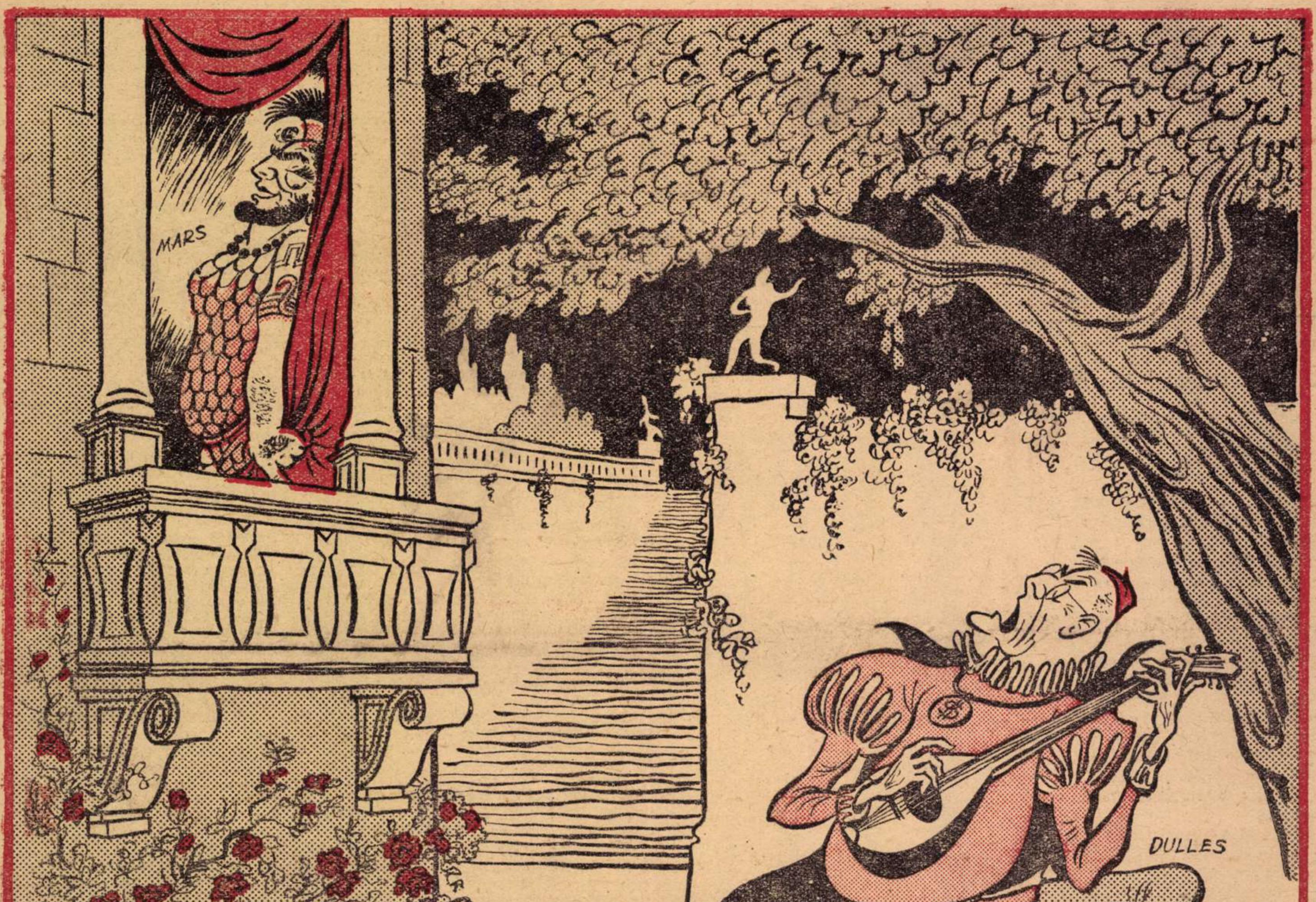
MARS
DULLES
gerő

…de Dulles még mindig a régi nótát fújja.

Egy nyugatnémet estélyen

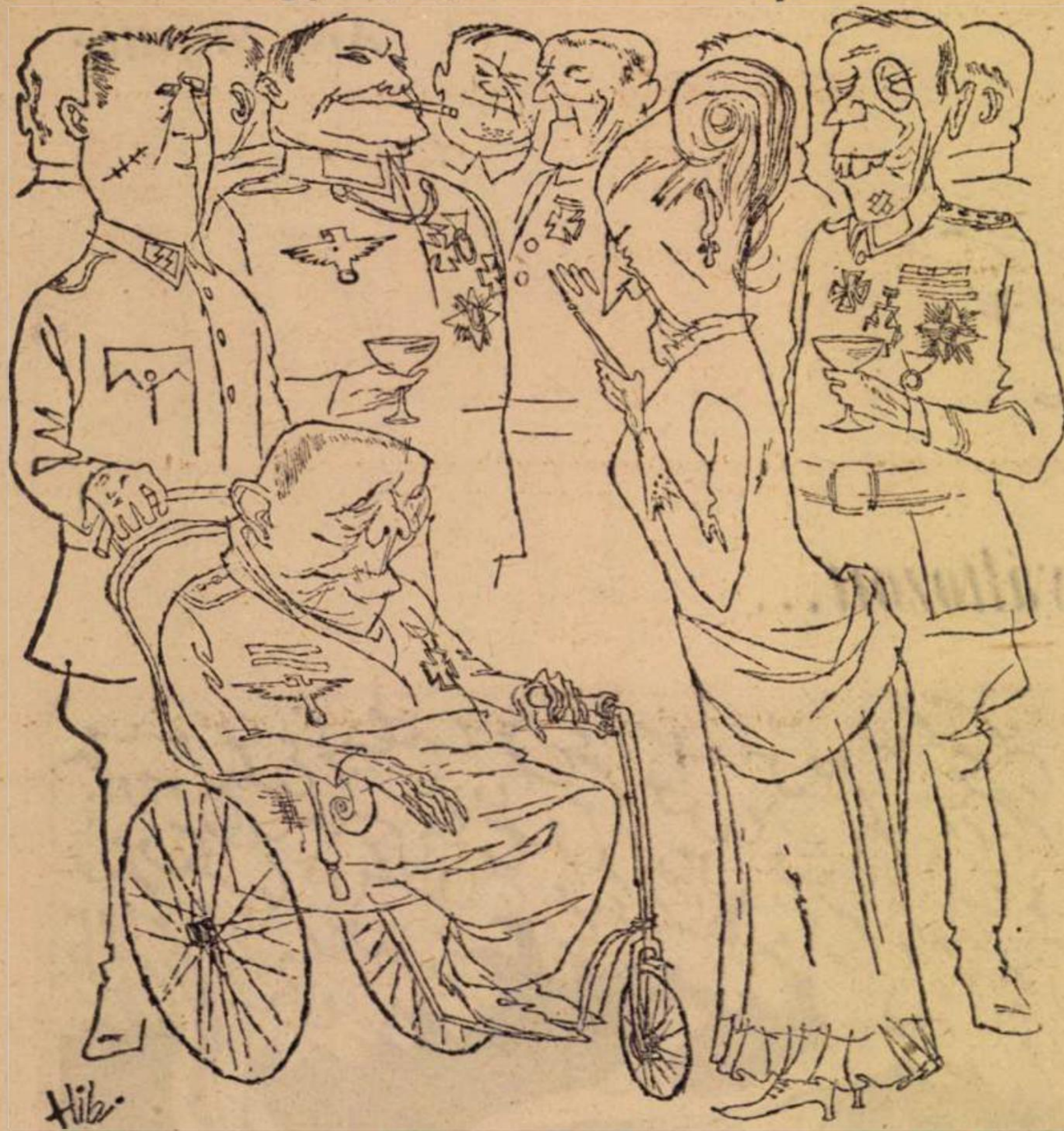

— Hogy van, Herr General?
— Szépen regenerálódunk!

Vegyész lesz a fiam

Tizennégy éves múlt. Lányosan sima, rószaszínű arcán még nyoma sincs a serdülőkor ezer szeszélyének, puha, halántékára omló szőke haján vidáman bukfencezik a fény — s mintha árnyéka se lenne.

Igazi, boldog gyermek, komolyan veszi a játékot és játéknak a komolyat. Az emiatt támadó nézeteltérések csak annyira zavarják, mint virágot az eső; szirmának kellemetlen, gyökerének szükséges, egyszóval — hasznos.

Túl van már a bélyeg-, gomb-, dugó-, spárga- és szöggyűjtésen, az általános iskolán és jónéhány — hirtelenjében esett — anyai pofonon.

A gimnáziumba lépés előtt — ahogy ez már szokásos — vetődött fel a kérdés:

— Mi szeretnél lenni?

— Vegyész — mondja komolyan, miközben valami barna ragacsot igyekszik eltüntetni, ami zsírpapírra téve gyanútkeltően illatozik az íróasztala sarkán.

— Ez mi? — hökkenek a hűvösszagú nyuladékra — s ebben a pillanatban titokzatos ügyről hullik le a lepel.

A barna masszának ugyanis félreérthetetlen fogpasztaszaga van . . .

— Eszitek ti a fogkrémet? — zsong fel bennem mint toalettcikk-felelős családfő részéről a mostanában egyre gyakrabban hangoztatott kérdés — a legnagyobb Odol is kifogy két nap alatt.

Mellesleg egyéb is eszembejut . . .

Nevezetesen: a minden esti agitációs negyedóra a fogmosás hasznosságát illetően továbbá a gázresó körül az utóbbi időben előforduló márványkeménységű barna pöttyök, amelyeknek szaporodása egyenes arányban áll a házi cukorfogyasztás emelkedésével.

Az anyai ösztönökben támadt gyanú rövidesen beigazolódik.

Mentolos karamella készül a szülők távollétében kockacukorból, fogkrémből és a vegyészjelölt zseniális ötletéből!

— Hja, az ilyesmi áldozatokat követel — gondolom és a fürdőszobába vonulok, ahol nagy halom ruha vár tisztításra.

Megszokott mozdulattal nyúlok a benzinért, szalmiákszeszért. Önteném is az odakészített langyosvízbe, ha volna. De nincs.

Hmmm . . .

Egyre idegesebben matatok a cseppig kiürített üvegek között. A háztartási sósav hiánya egyenesen megnyugtat.

— No nem! . . . — ezeket biztosan nem itta meg, akarom mondani, nem használta fel konyhavegyészeti célokra.

— Hova a csudába? . . . kezdeném, amikor kivágódik a fürdőszobaajtó és megdicsőült ábrázattal robban be a fiam.

— Nézd, feloldottam! — mutat a kezében tartott cipőkrémes dobozra, amelyben benzinszagú kocsonya szürkéllik. S miután az ezerszázalékos laikus zavart mosolyát látja rajtam, hozzáteszi:

— Nyersgumi — és várja a hatást.

— Pompás — makogom és zavartan teszek-veszek a langyosvíz, kefék és üres üvegek között.

Sóhajtozva hajtogatom a ruhákat, latolgatom a vegyszernélküli tisztítás előnyeit, magam elé gondolkodom. A vegyészjelölt kiviharzik — csönd . . .

Csönd, amely nem tart sokáig. Olyan pukkanás hallatszik, hogy fél métert ugrom a levegőbe, majd vidám rikkantás.

— Sikerült!!

— Erős leszek — határozom el és a hang irányába indulok.

A laboratóriumnak átalakított speizban ott ül a fiam. Előtte háztartási sósavam füstölög, mellette gyertya ég, s a vegyészjelölt kezében az Úttörő Áruházban vásárolt kémcső csillog.

— Durranógáz — közli büszkén. — Megijedtél mama?

Most mondjam, hogy: igen?

Révedező szemem előtt rémképek villóznak. Porigomlott ház, jajgató sebesültek, szőke hajon alvadt vércsomó . . .

Meg egy régen látott levelezőlap: félhomályban gőzölgő lombik fölé hajló aggastyán, felírás: az alkimista.

— Jajaj! — szól ki belőlem a gyáva felnőtt — egyszer még felrobbanunk . . . és békésebb, pukkanásmentes pályákra gondolok: festő, zenész, kertész, adóhivatalnok, satöbbi.

Eszembejut a régi, tréfás diáknóta bizonyos Nobel Alfréd svéd kémikusról, aki „glicerint (két c-vel, mert a dallam ritmusa így kívánta), kevert kovával, rettenetes pléhpofával" . . . és valami részvét félét kezdek érezni a kedves édesanyja iránt. Továbbá: őszintén remélem, hogy kovát és glicerint nem árusítanak fiam kedvenc lelőhelyei: az Állami Vegyszerbolt és az Úttörő Áruház.

Lassan magamhoz térek, megsimogatom a szőke haját és elhatározom, hogy sürgősen megveszem neki Sztrókay: „Kémiai kísérletek" című könyvét.

Abban nyilván egyéb kísérletek is vannak, mint mentolos karamella, anyariasztó durranógáz és kova-glicerin házasítás.

Amikor pedig a délutáni fekete megfőzéséhez szükséges spirituszégőt sem találom, már nem is csodálkozom.

Meg kell az ilyet szokni, utóvégre vegyész lesz a fiam.

Mórotz Márta

Janusz Oseka:

Emberi magatartás

Bementek a szobába és kis idő múlva a következő párbeszédet hallottam:

— Nem lesz semmi nehézség?

— Legyen nyugodt, asszonyom.

— És ha nincs rá keret?

— Magának kiharcolom a keretet, becsületszavamra!

— És a VII. osztályba kerülök.

— Talán még annál is jobba, a VI-ba.

— Mindig attól félek, hogy baj lesz a kérdőívvel . . .

— Mi baj lenne? Elvégre én döntök, mint személyzeti előadó.

— De csak 48-ban jöttem haza nyugatról.

— Hát aztán?

— Apám külföldön él.

— Nem érdekes.

— Aztán az a bírósági ítélet . . .

— Volt, elmúlt, hiszek magában.

— Mi lesz, ha például az igazgató nem egyezik bele?

— Az igazgatónak számolnia kell velem. Tagja vagyok a végrehajtó bizottságnak.

— Nem tudom, tetszeni fog-e neki kulákszármazásom?

— Maga nem tehet arról, a származás nem döntő.

— Az előző személyzeti főnök mégis ezek miatt zaklatott . . .

— Szektáns. Minden az embertől függ.

— Ön kivételes ember.

— Egyszerűen emberi a magatartásom.

Ezzel a párbeszéd félbeszakadt.

Ime, az ideális személyzeti főnök, gondoltam.

Már régóta akarok írni egy tárcát, amelyben védelembe veszem a személyzeti főnököt egyes újságírók és szatírikusok rosszindulatú támadásai ellen. Sokáig nem tudtam olyan embert találni, akit példának állíthattam volna, s íme ez a rendkívüli eset váratlanul segítségemre sietett. A hely ugyanis, ahol akaratlanul, a szoba falán át hallottam ezt a párbeszédet, valóban rendkívüli volt.

Kis vidéki szálloda.

Éjjel 12 óra.

(Lengyelből fordította: U. J.)

Nőnek a gyerekek

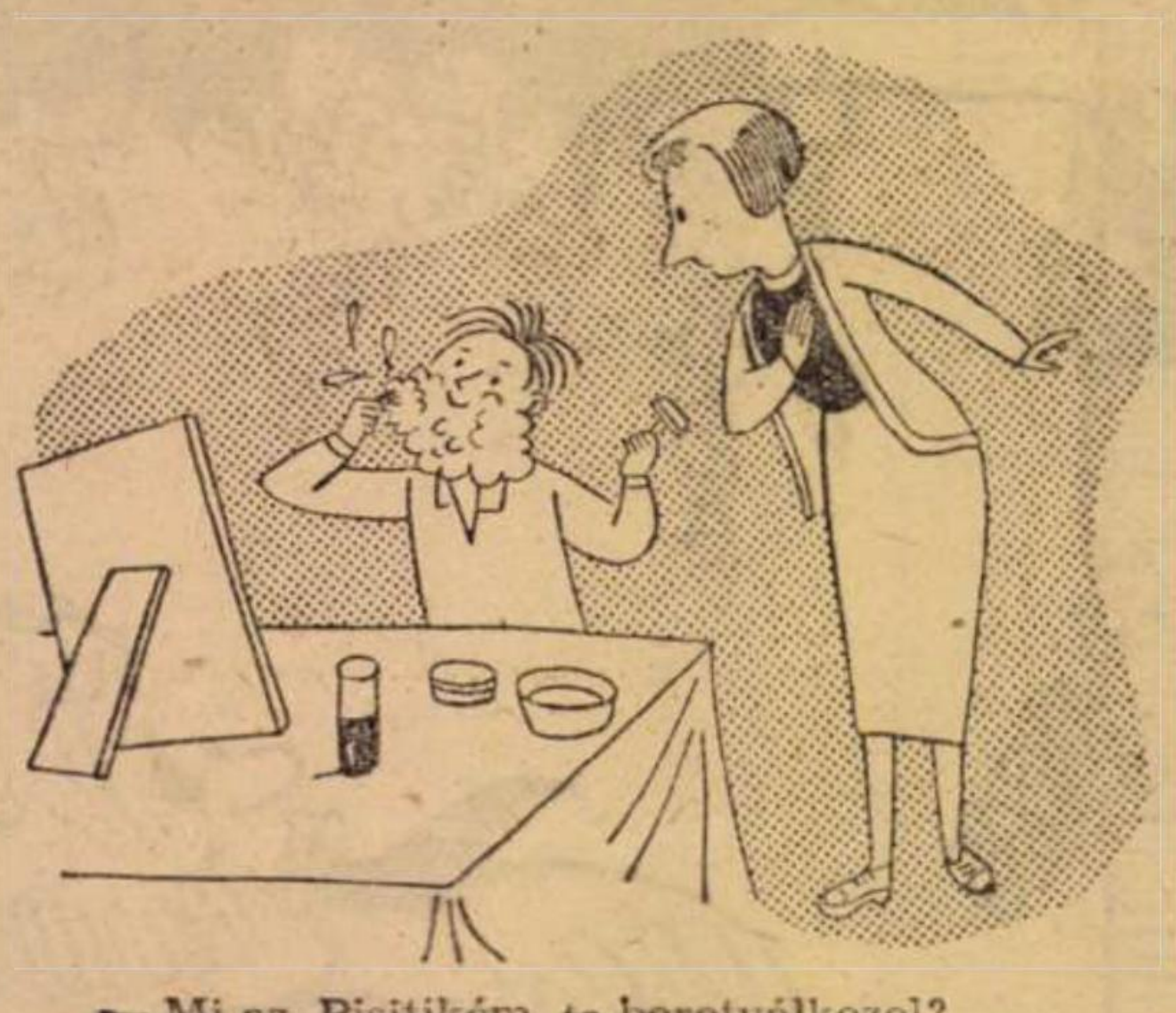

— Mi az, Pisitikém, te borotválkozol?
— Igen, anyuci, mától kezdve már DISZ-tag vagyok!

Gyerekszáj

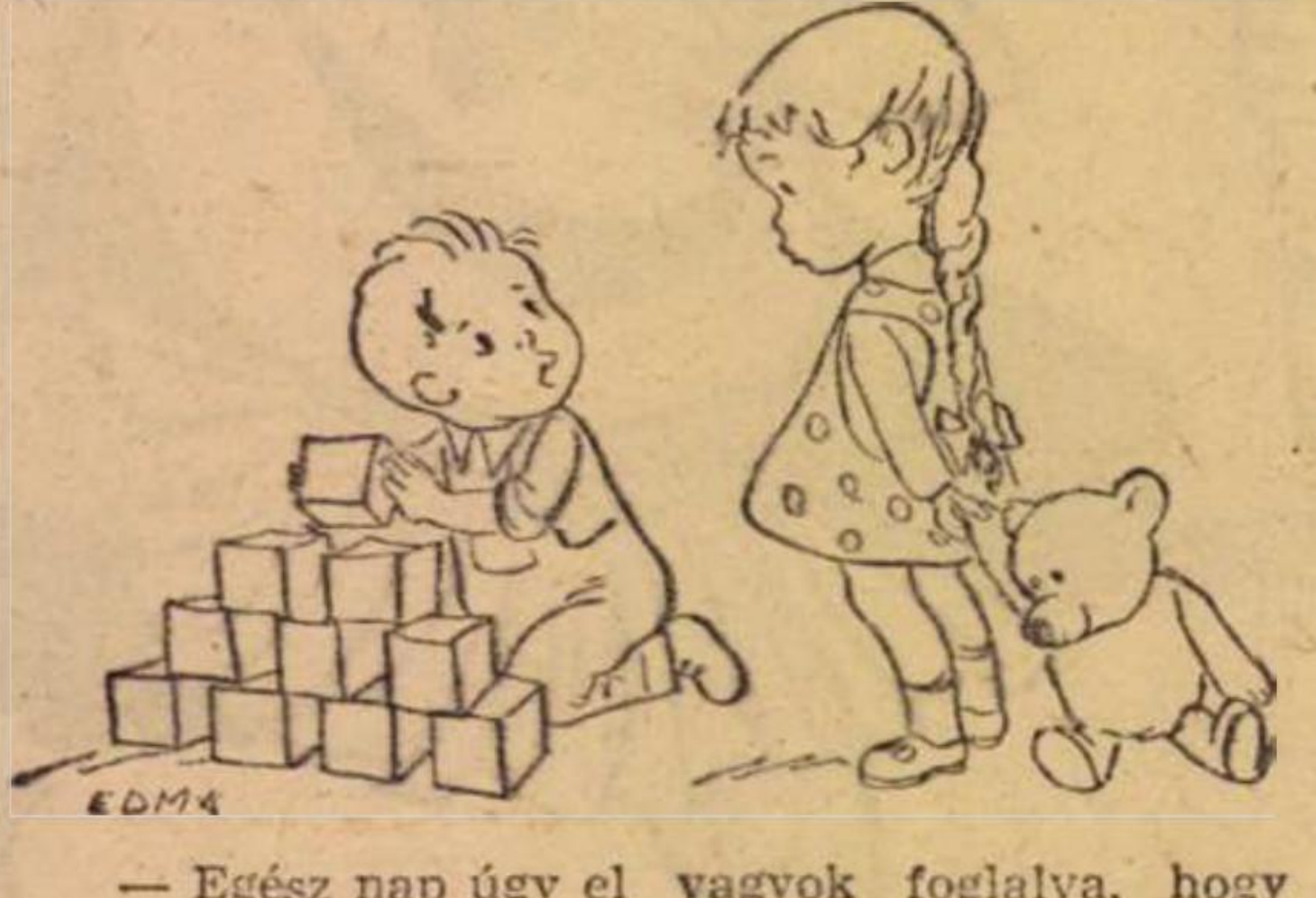

— Egész nap úgy el vagyok foglalva, hogy nincs egy szabad percem . . .

Szemléltető oktatás

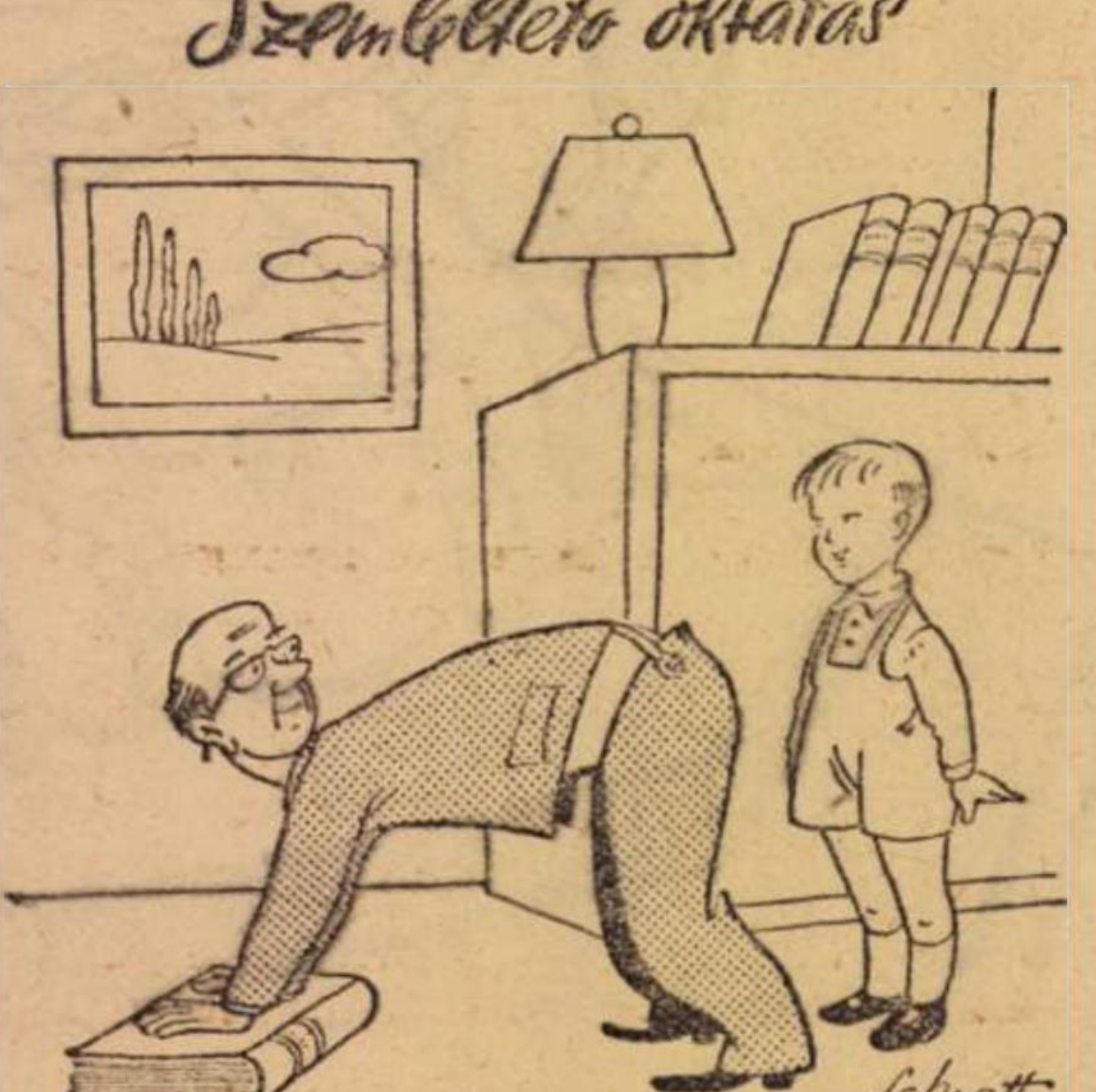

— Látod, kisfiam, így kell csinálni a hidat, csak fordítva!

Pletyka

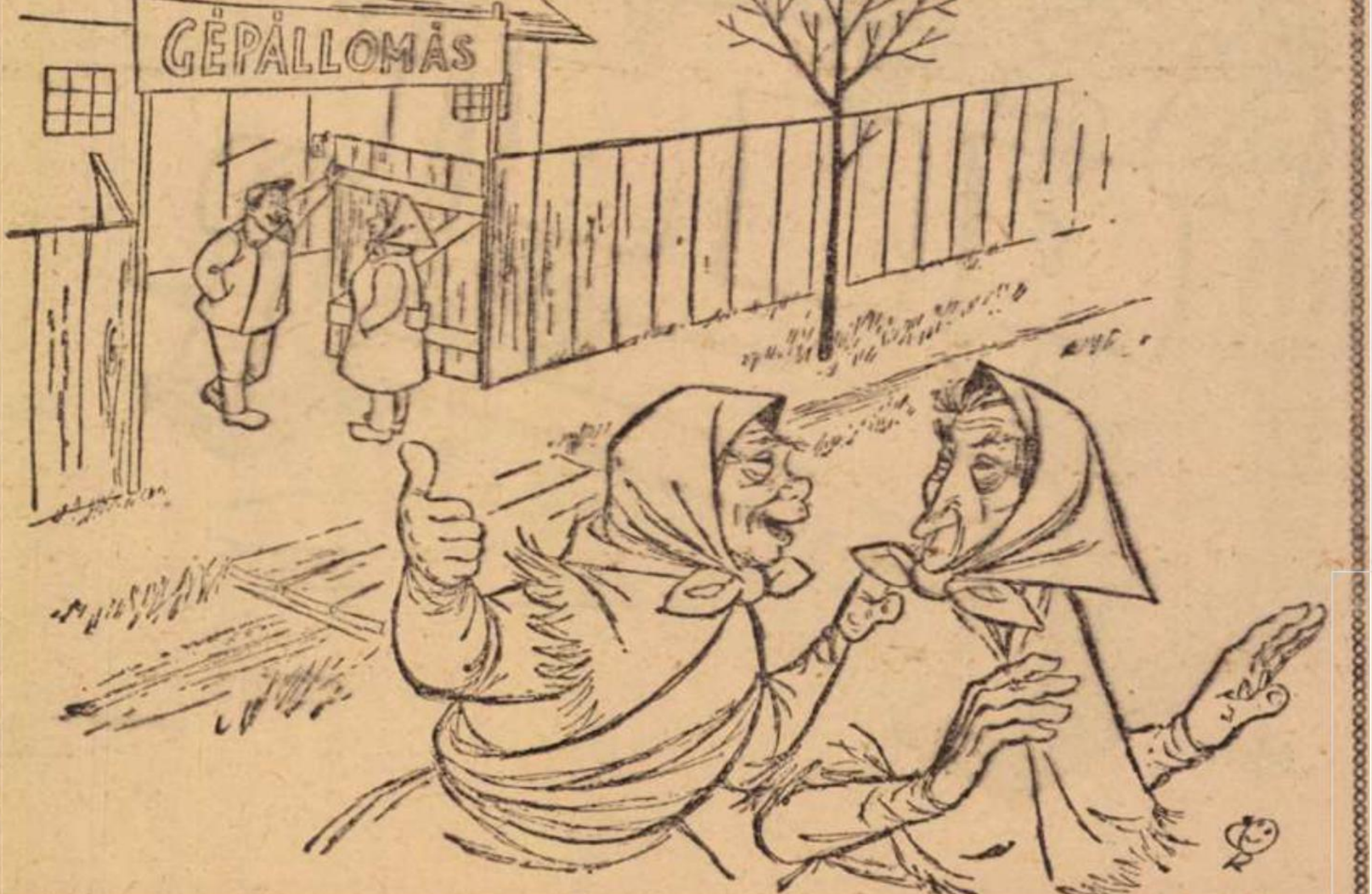

— Nézd a gépállomási igazgatót és a téesz-elnöknőt! Ezek között biztos van valami.
— Igen. Szerződés.

Önkiszolgáló az eszpresszóban

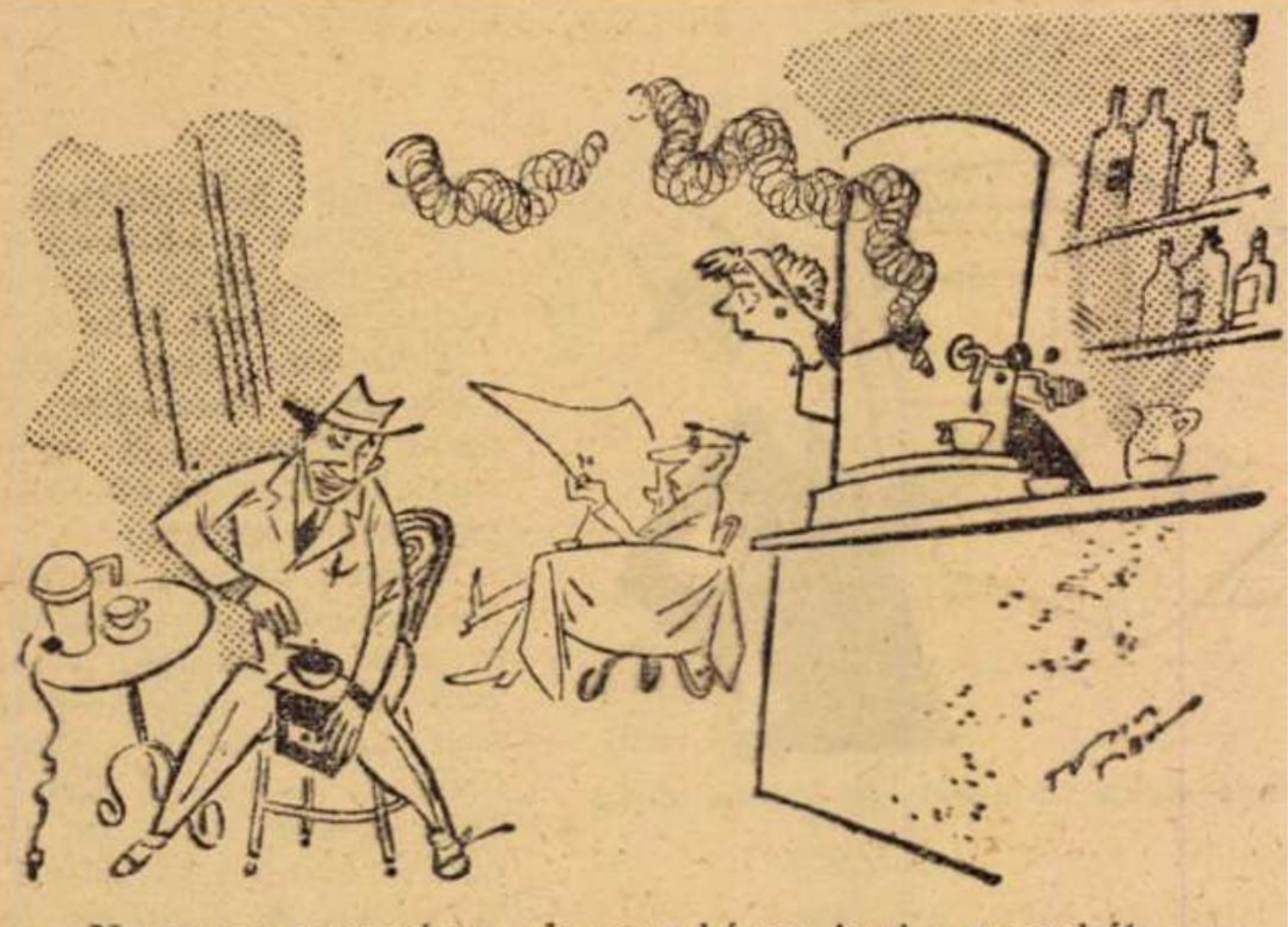

— Ne vegye rossznéven, de nem bírom inni a magukét...

Házasság köttetik

A lakodalmas menet lassan halad a falu főutcáján, ami egyben a falu mellékutcája is, mert ennek két oldalán lakik, aki e falu lakója. A lassú haladásnak nem a közmondás ígérte tovább jutás az oka, hanem az a sok elviselhetetlenül józan ember, aki szembejön és akit meg kell állítani s szíves szóval rávenni, hogy húzzon egyet a kicifrázott üvegek egyikéből, mert már egy húzástól is szebbnek látja majd a világot.

A menet élén a két násznagy megy, mindkettő erősen kapaszkodva feldíszitett násznagyi botjába, amely jelenleg tántoríthatatlanságának egyetlen biztosítéka. Utánuk a menyasszony, a vőlegény, majd a násznép következik illő rendben. Legvégül a fúvószenekar tagjai jönnek. Ők zárják be a menetet. Elől négy trombitás a menetre szegezett trombitájával, amitől az egész úgy fest, mintha ők fújnák arrébb és arrébb az ünneplőket. Mögöttük lépkednek a mélykürtök művelői, akiknek mintha egy erős szélvihar a nyakuk köré csavarta volna a hangszerüket és most, ha már ott van, hát fújják, fújják nagy egykedvűen...

No végre, a menet eleje beért a tanácsházára. Az ifjú pár, a két násznagy és a násznépből egy-kettő, a legkiváncsibbak, bemennek az anyakönyvvezető szobájába és elkezdődik, aminek ilyenkor el kell kezdődnie... Mármint az ilyen, meg olyan, és amolyan iratok kitöltése, aláírása, lepecsételése.

Először még csak álldogálnak a vidám lakodalmasok, sőt még egy-két viccet is megeresztenek, azonban az idő múlásával csappan a vidámságuk és a harmadik irat kitöltését már ülve nézik végig türelmetlenkedve. Orrukat már izgatja a lakodalmas tálak képzeletbeli illata, fülüket a butykosok cinkos kotyogása; kedvüket pedig a szótlan egyhelybenülés kezdi ki. Értetlenül nézik a vőlegényt, menyasszonyt, akik mosolygós arccal, büszkén tekintenek erre a sokiratos mindenségre, mert mégis csak jó dolog olyan jelentős személyiségnek lenni, akiről ennyi mindent kitöltenek...

Az egyik násznagy, jókora nagy darab ember; bajszos is, meg hunyori szemű, olyan, akiből a beléjeszorult vidámság ilyen ünnepségeken ki szokott törni, most kókadt fejjel nézi az asztalon gyűlő kitöltött, aláírt, lepecsételt iratokat és mindegyiknél felmordul.

— Megen egy... megen egy... megen egy... mennyi irat!

Végre a kitöltetlen ívek is elfogynak, mert semmi sem tart örökké. Aztán a házasságkötés is megtörténik, csak a jókedv nem akar visszatérni, mintha azok az ördöngős iratok elvitték volna. Álldogálnak nagy csendességgel, amikor a mindig vidám násznagy sóhajt egy helyhez illőt és hozzá hunyorítva így szól:

— Hűha! Titeket aztán jól összeadtak! Én annyit mondok, hogy jól megbecsüljétek egymást, mert válásról itt szó sem eshet. Ennyi papír, aláírás, meg pecsét csak nem mehet pocsékba...

És hipp-hopp, a jókedv újból köztük terem...

Gera Mihály

AZ ÚJ KALAP

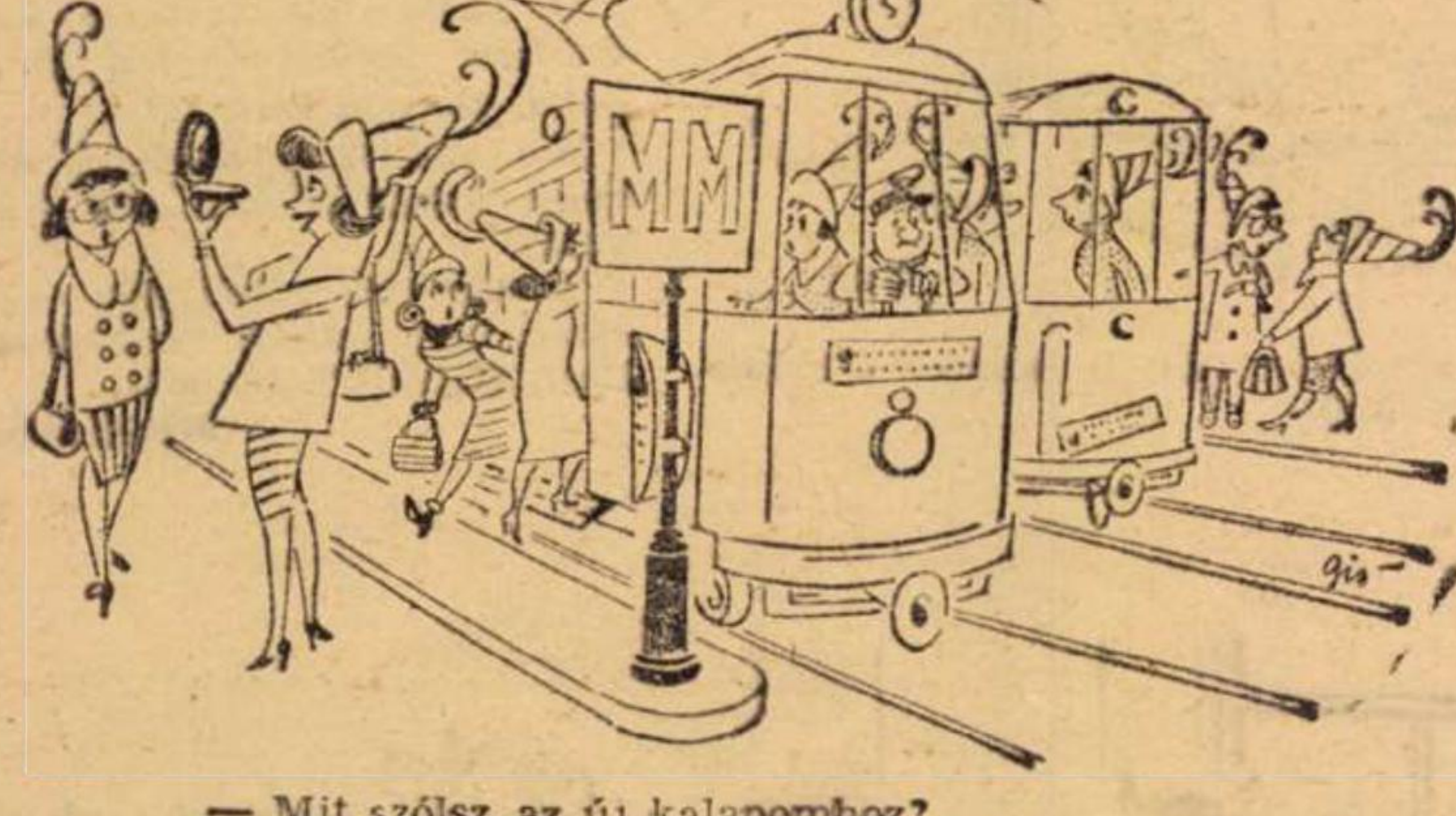

— Mit szólsz az új kalapomhoz?
— Mintha már láttam volna valahol...

Hazaérkezett a pasa...

Glubb „pasa" angol tábornokot, az Arab Légió főparancsnokát, Jordánia királya menesztette.

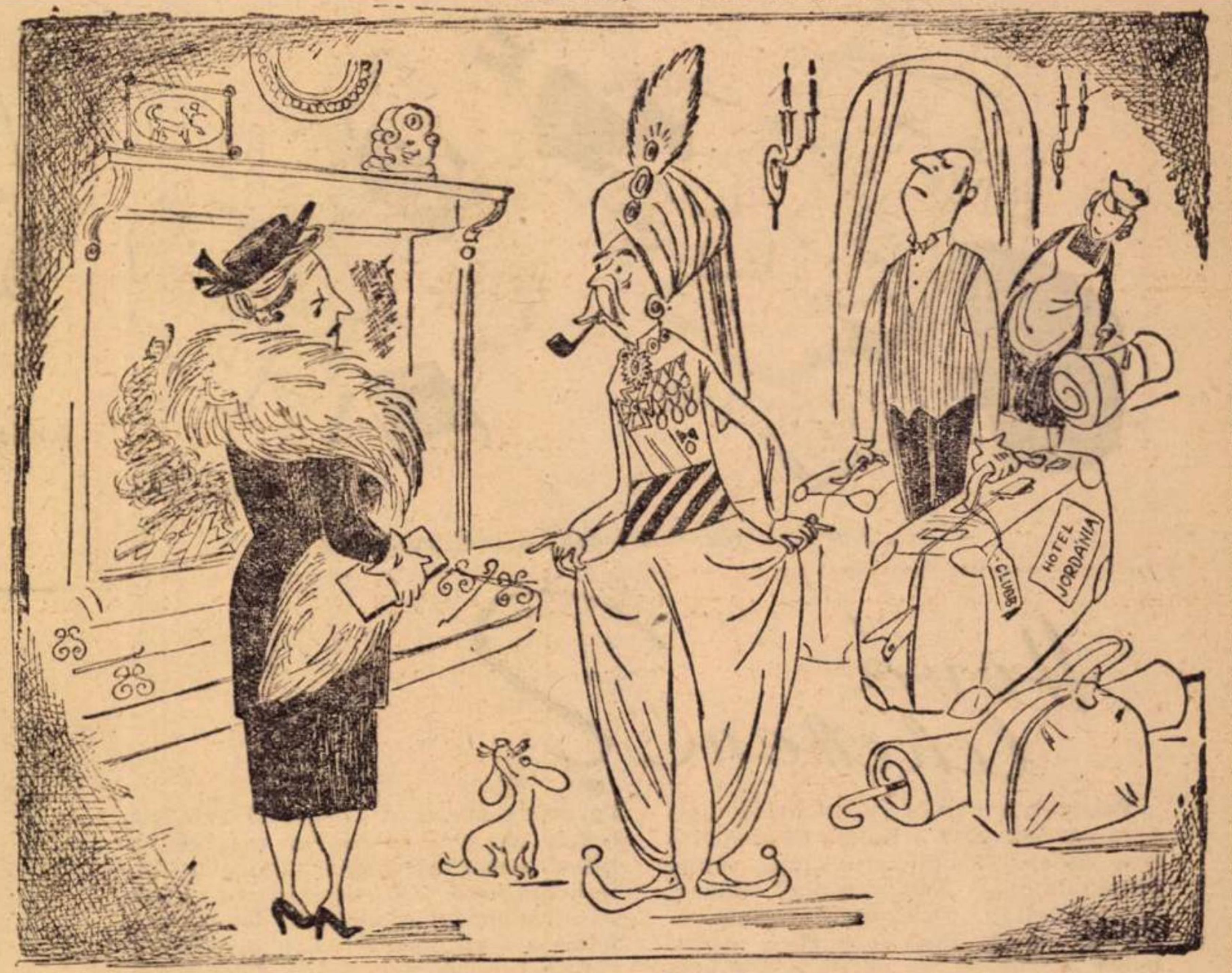

— Darling, erre a jelmezre már nincs szükség, viheted a bizományiba...

Tatjána Volgina:

KI TANÍTHATTA?

Dohányzáson rajtakapták
A kis Gyurkát és faggatták.
Az ügy rém botrányos...
A mama már pityereg:
— Szégyeld magad, kis gyerek,
Hisz a dohány káros.

A papa meg rádörög
És az öklét rázza:
— Adok neked, rossz kölyök,
Rászokni dohányra!

Nagyapa is:
— Gyurka, te,
Annyit mondok néked,
Rövid lesz az életed,
Tébécével végzed.

Felfortyan a nagyanyó:
— Túl sokat fecsegtek!
Most a pálca volna jó,
Dohány ellen az való,
Az kell a gyereknek.

Mama és a nagymama
Ezen összekapnak.
Leharapja a papa
Végét egy szivarnak.

Szívni kezdi. Ideges.
Hát a mama mit keres?
Cigarettát. Rá is gyújt.
Nagypapa pipáért nyúlt,
Nagymama meg a konyhába
Stimflit dugott egy szipkába.

És a család ideges...
És a ház füstfelleges.
Remeg Gyurka. Háta tája
Pálca jöttét, táncát várja.

Sűrű a füst, mind pöfög,
De ők nem nyugosznak:
— Dohányozni, rossz kölyök,
Ki tanított, mondd csak!?

(A Krokodilból fordította: Víg Márton)

LUDAS MATYI Színpada

Az osztály legjobb dolgozója

Szereplők:
Mancika
Az osztályvezető

Osztályvezető: Szóval, hol hagytuk el, Mancika?

Osztályvezető: A fentiek alapján tehát...

Osztályvezető: ... a fentiek alapján tehát a múlt évben végzett lelkiismeretes és eredményes munkájával, az osztály legjobb dolgozójának kijáró vándorzászlót, valamint az ezzel járó pénzjutalmat: Sumicki László kartársunk érdemelte ki... További jó munkát...

Mancika: Bocsánat, osztályvezető kartárs, hogyan írja ez a Sumicki a nevét... cézével és ipszilonnal?

Osztályvezető: Ugy tudom, egyszerű cével és ivel... De nem vagyok benne biztos...

Mancika: Akkor cével és ivel írom...

Osztályvezető: Nem... nem... A nagyfejűek majd még az orromhoz dörzsölik, úgy mint azt a bizonyos rendelőlevelet, amikor június helyett júliust írtunk... Inkább nézze meg a személyzeti névsort...

Mancika: De hiszen a névsort ma reggel leküldtük a személyzeti osztálynak...

Osztályvezető: Akkor hívja fel őket...

Mancika: Öt óra elmúlt, már senki sem lesz bent... Talán a bérelszámolóban még bent lesznek...

Osztályvezető: Tyű, a kutyafáját! Öt óra múlt! Hagyjuk az egészet! Egyszerűsítsük le a dolgot... Hol tart?

Mancika: ...a vele járó pénzjutalmat...

Osztályvezető: (diktál) ... és a vele járó pénzjutalmat Molnár József kartársunk érdemelte ki... További jó munkát és sikereket kívánunk!... pont... dátum... Osztályvezető s. k. Lássa Mancika... Igy kell időt és fáradságot kímélni... Ez a bürokráciamentes ügyintézés!

G. T.

Versenyben

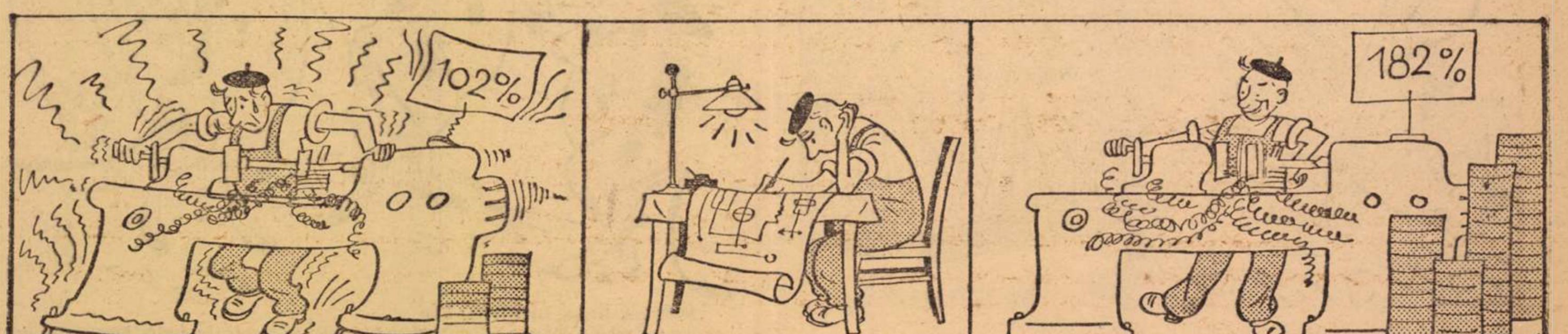

NEWYORKI SZEMINÁRIUM

A nyugati polgári lapok szerkesztőségeiben gőzerővel tanulmányozzák a marxizmus—leninizmust.

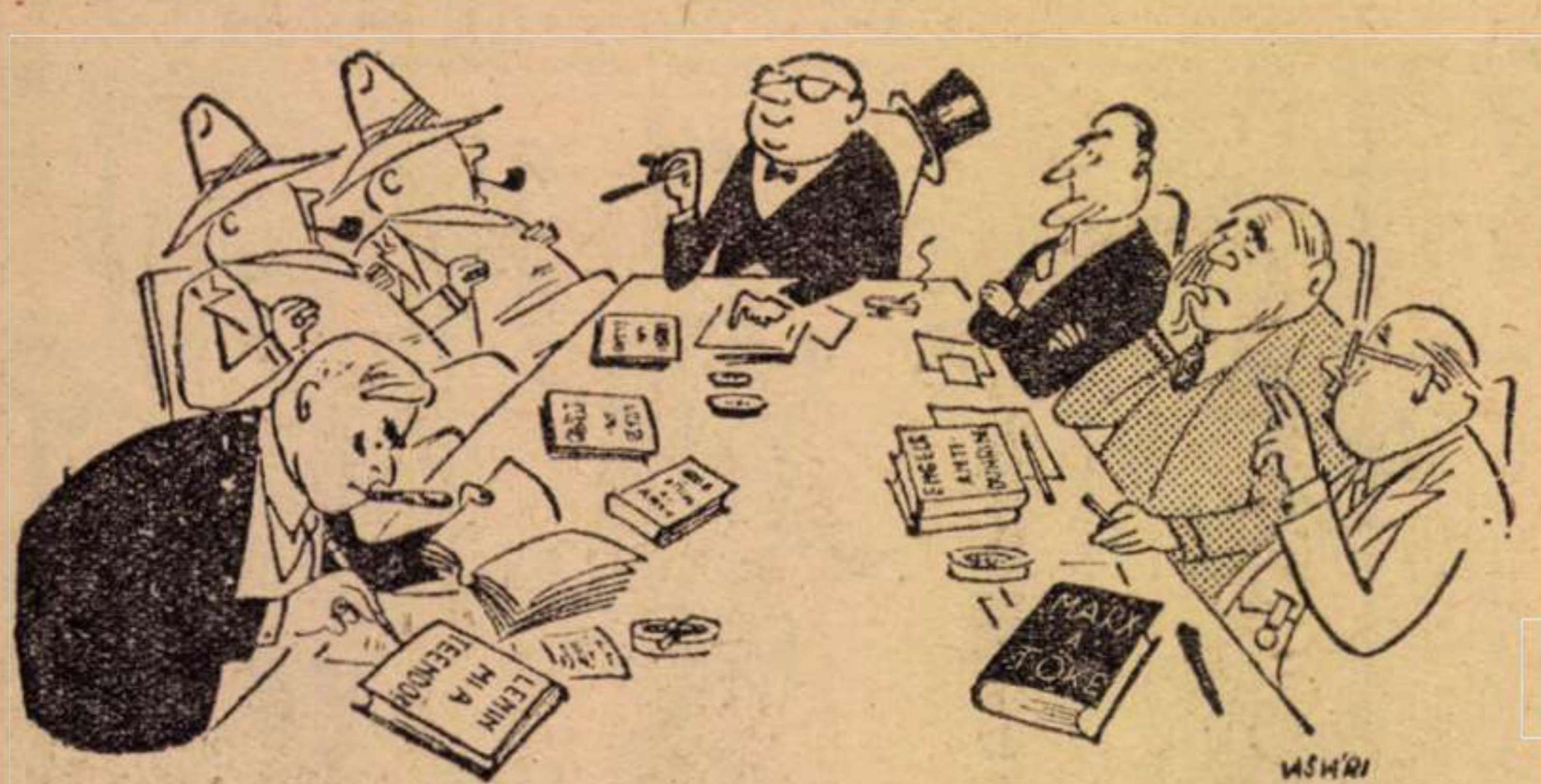

— Nos, Alsop fivérek, mit tudnak a profitrátáról?

Precíz ember

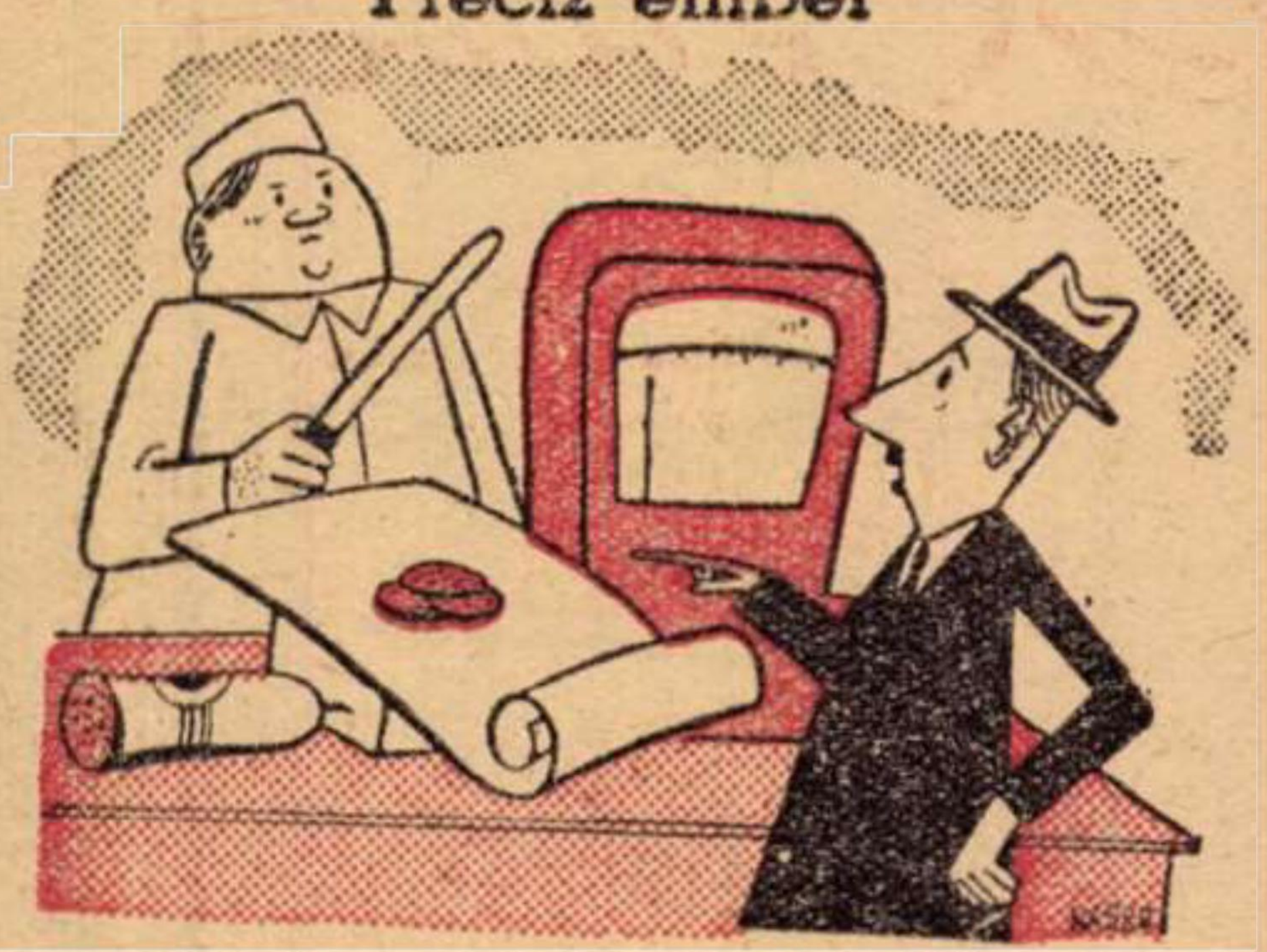

— Kérek egy deka papirost, és kilenc deka felvágottat!

Pesti Művelt TÁRSALGÓ

Tegnap könyvtárban voltam. Nézegettem a katalógust és egyszerre megütötte szememet egy könyvcím: Pesti Művelt Társalgó.

Tekintve, hogy környezetem több ízben emlegette: modorom némi kívánnivalót hagy maga után, kaptam az alkalmon és hazavittem a könyvet.

Mohón fogtam az olvasáshoz. Megtanultam, hogy ha úri házhoz megyek látogatóba, akkor a háziak iránti tiszteletből és tisztasági szempontból illik kocsin menni, azután át kell sietnem ama szobán, ahol az urak vannak és előbb a hölgyeket kell üdvözölnöm. Megtudtam, hogy rendes úri házban az ember nem beszél sokat, mert az tolakodás, nem beszél keveset, mert az sértő közöny, nem hajol túl mélyen, mert az alázatos, túl magasan sem, mert az lenéző, ne légy vicces, mert az bizalmas, ne légy komor, mert az unalmas, sőt — minő túlzott finomság — köpködni sem szokás mindenfelé...

Úgy láttam, hogy e könyv rendkívül hasznos, csak egy kissé elavult.

Azonnal nekifogtam tehát egy új, modern illemkódex megírásához, tekintve, hogy a hírek szerint nem én vagyok az egyetlen rosszmodorú ember Budapesten. A mű el is készült, elvittem a kiadóhoz. Íme néhány szemelvény művemből:

Ha ülsz a villamoson és mereven bámulsz az ablakon kifelé és észreveszed, hogy melletted gyerekes anya áll, a továbbiakban nézz egyenesen a szemébe, mert nőnek hátatfordítani illetlenség.

Ha a személyzeti osztályon egy kartársnődet rágalmazod, amint találkozol vele, mosolyogj rá és mondd néki: pardon.

Ha idősebb, vagy nálad magasabb rangú egyént rugdosol le a troli lépcsőjéről, mindkét kezeddel kapaszkodj, mert te is kieshetsz, — feljebbvalóra ráesni pedig neveletlenség.

Hivatalbéli felettesedet, sem lépcsőn, sem ajtónál, sem az élet egyéb területén ne próbáld megelőzni. Mindig, mindent szépen csak a háta mögött.

Ha ideáloddal szórakozni mégy, légy figyelmes: mielőtt bementek valahova, mindig kérdezd meg, van-e nála elég pénz, hogy számláját kifizesse?!

Ha operába, koncertre magasnyakú sipulloverben, vagy melegítőben mégy, feltétlenül vigyél magaddal silécet, illetve labdát, hogy öltözéked stílusos, indokolt legyen.

Uj kartársnőt, kartársat ne szidalmazz. Nem tudhatod, ki a rokona, vagy ismerőse?!

Ma voltam a kiadónál érdeklődni, mikor jelenik meg a könyvem?

Tömör válaszából úgy vettem észre, hogy sajnos nem olvasta a Pesti Művelt Társalgót...

Mezei István

Hová lehettem?

Valamelyik nap le kellett pecsételtetnem egy kérvényt a Kákán Csomót Kereső Vállalat stempli-osztályának vezérbürokratájánál. Tapasztalatból tudom, hogy az effajta műélvezethez csak belépőjegy megváltása ellenében juthat hozzá az ember, így minden felszólítás nélkül a porta melletti üvegkalitkához siettem.

Merev, barátságtalan arcú férfi fogadott. Benyújtottam neki a személyi igazolványomat. Egy darabig kezében egyensúlyozta, aztán kinyitotta, megnézte a képet, a kép után az arcomat, majd megint a képet, lapozgatott, adatokat kérdezett, ellenőrizte a feleletet, jegyzett, időt mért, beírta, átolvasta és aláírta. Mindezt olyan példát mutató alapossággal, amely legnagyobb csodálatomat vívta ki. Végül letépte a cédulát a tömbről, felhajtotta az indigót, összehasonlította az eredetit a másolattal, megelégedetten bólogatott és utamra bocsátott.

Ügyemet szokatlanul gyorsan sikerült elintéznem. Fél óra múlva már saját munkahelyemen dolgoztam, eszembe se jutott a piszmogó kapucédulás szaki.

Estére színházjegyem volt. Nagyon élveztem az előadást, nem kevésbé a vacsorát, amit utána egy szomszédos étteremben bekebeleztem. Egyszóval, úgynevezett görbe estét csináltam magamnak és csak jóval éjfél után keveredtem haza. Egyszer csak benyúlok a kabátom zsebébe. Valami gyanúsan zizeg. Kiveszem. Megnézem. Hát a kapucédula! Visszajövet elfelejtettem leadni a Csomókereső portájára.

Azonnal tisztában voltam a bonyodalmakkal, amelyeket meggondolatlan cselekedetem a vállalat adminisztrációjában okozott. Beláthatatlan következményei lehetnek hanyagságomnak.

Szinte látni véltem az én alaposságban megedzett bürokratámat, amint hivatalos idő után nekilát szőrszálhasogatni. Összeegyezteti a másolatokat a visszaérkezett cédulákkal, ellenőrzi az aláírások valódiságát és zárlatot csinál. Egyszerre megakad. Hiányzik az egyik cédula. Az enyém! Az első percben elképed, aztán tettvágytól buzogva intézkedni kezd. Összelármázza a túlórázó hivatalnokokat, előkeríti a portást, felhívja a rendőrséget. Lót. Fut. Kutat.

Egyelőre még nem tudják, hogy bűnös szándékkal rejtőztem-e el valamelyik farakás alatt a pincében, vagy esetleg egy értekezlet közben aludtam el... csak az biztos, hogy ott vagyok.

Kíméletlen szorgalommal keresnek az épület valamennyi szobájában. Felfeszítik az irat- és páncélszekrényeket, nem zárt-e be valaki szórakozottságból az akták közé. Ellenőrzik a liftaknát, hátha odazuhantam, vagy öngyilkossági szándékból vetettem bele magamat. Csakhogy én nem vagyok sehol. Ez a bökkenő! Rejtély és borzalom! Kámforrá váltam! — gondolják ők, én viszont tudom, hogy el sem vesztem. Testestöllelkestől topogok a lakásom közepén és idegesen gyűrögetem kezemben a cédulát. Nem szeretek kellemetlenséget okozni embertársaimnak, hát még ijedelmet! Tulajdonképpen azonnal a vállalathoz kellene rohannom és sűrű bocsánatkérések közepette visszaszolgáltatni az elsikkasztott kincset, de lebeszélem magam. A Csomókereső a város túlsó végében van. Lassan hajnalodik. Igazán nem lenne öröm ez az út és ... magamnak se szeretek kellemetlenségeket okozni.

Lefeküdtem.

Reggel megkérdeztem a házfelügyelőt, nem érdeklődött-e utánam a rendőrség. Szótlanul megrázta a fejét és úgy bámult rám, mintha máris bebizonyosodott volna, hogy gyilkoltam az éjszaka.

Azóta 8—10 nap telt el. A kutya sem törődik velem,, holott a belépőcédula másolatán pontosan fel volt tüntetve a nevem és a címem. Hogy történhetett ez? Lehet, hogy a bürokrácia dzsungeljében fel sem tűnik az ilyesmi? Vagy — amint a régi katonadal mondja — „az ellenség úgysem látja, hogy egy ügyfél hiányzik a csatából?"

Kún Erzsébet

Tavasz

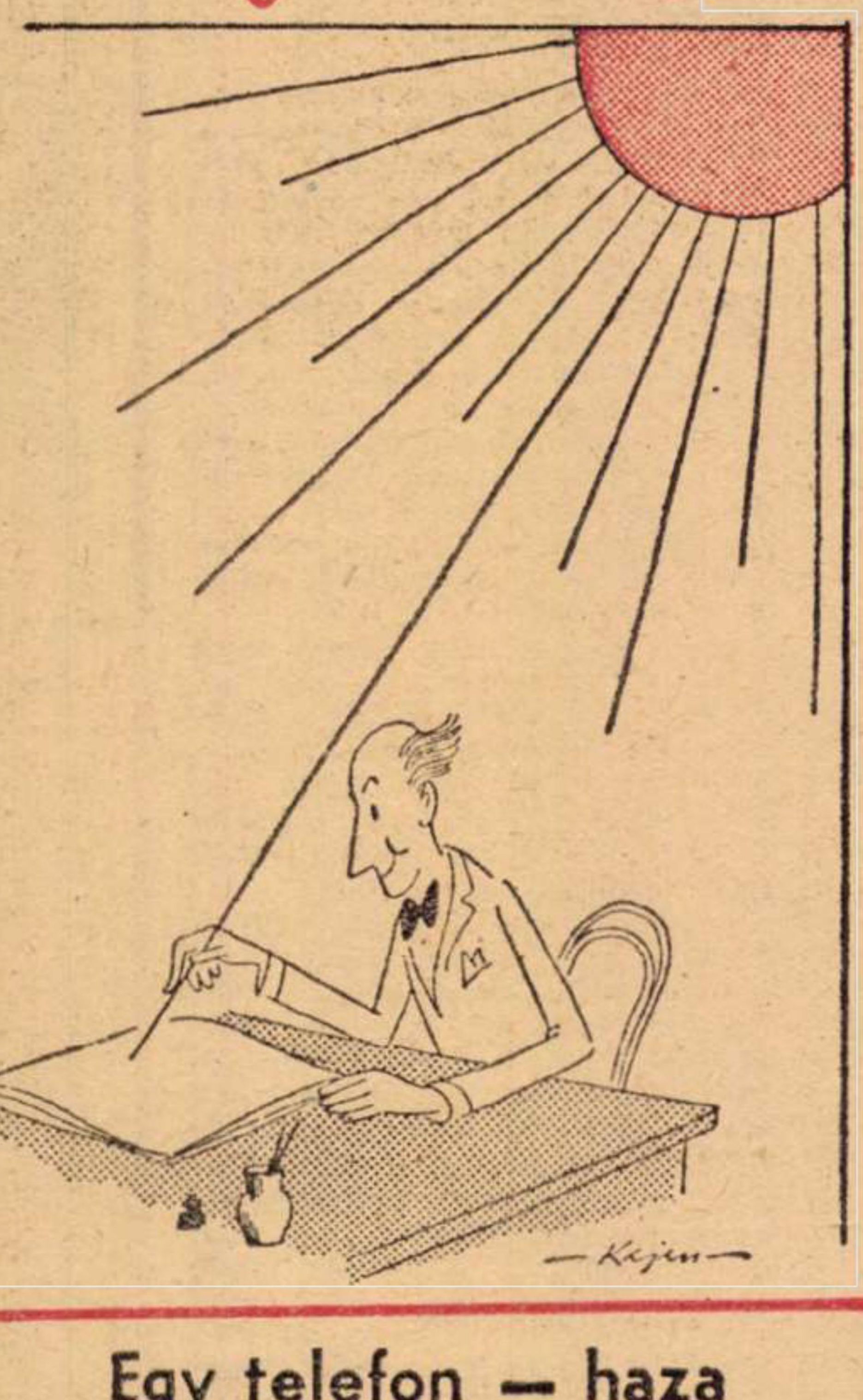

Egy telefon — haza

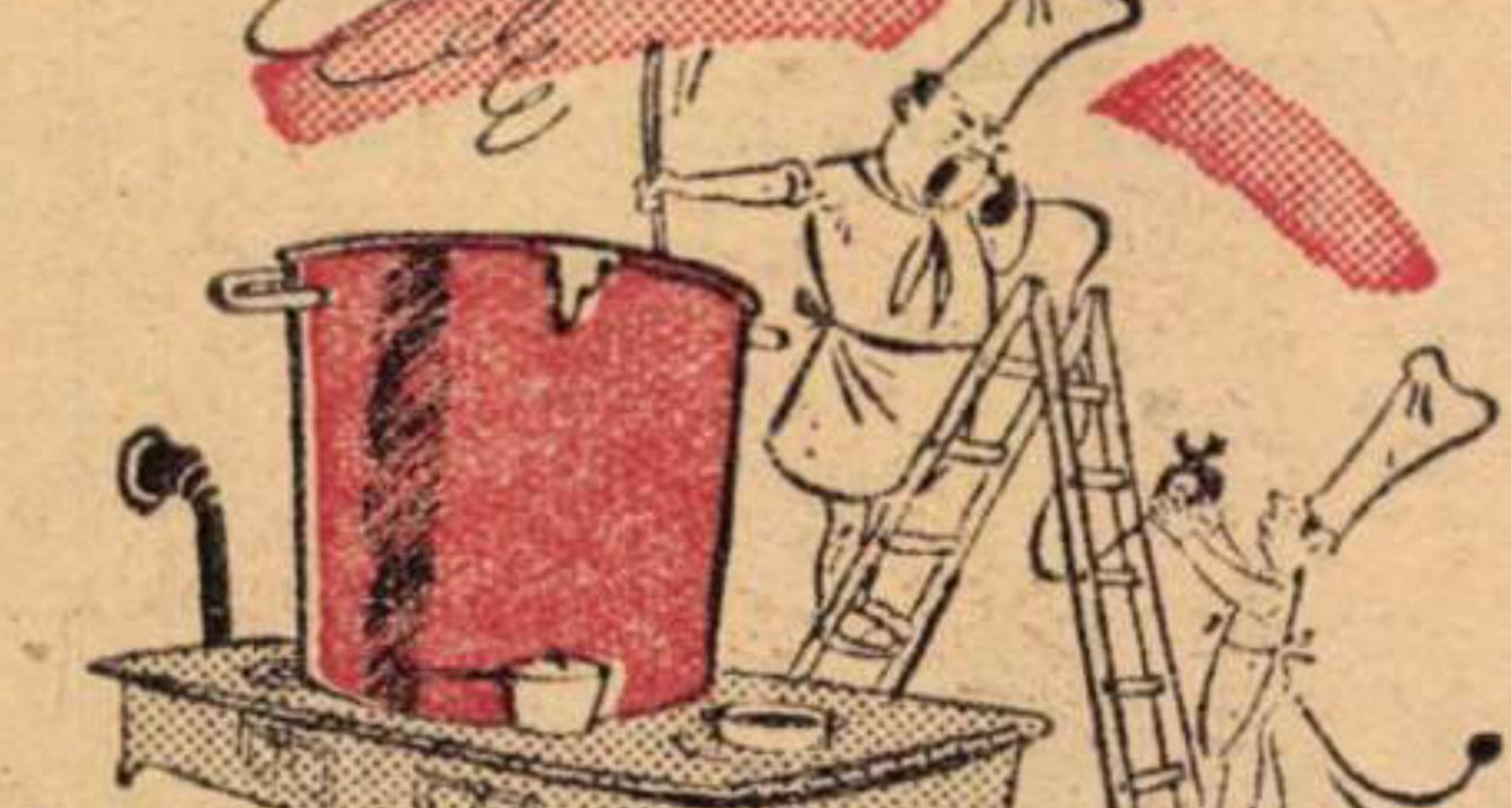

– Mondd, anyukám, mit is szoktál a babba tenni, ha odakozmált?

A NEVELÉS TÖRTÉNETÉBŐL

Xerxes megkorbácsoltatja a tengert

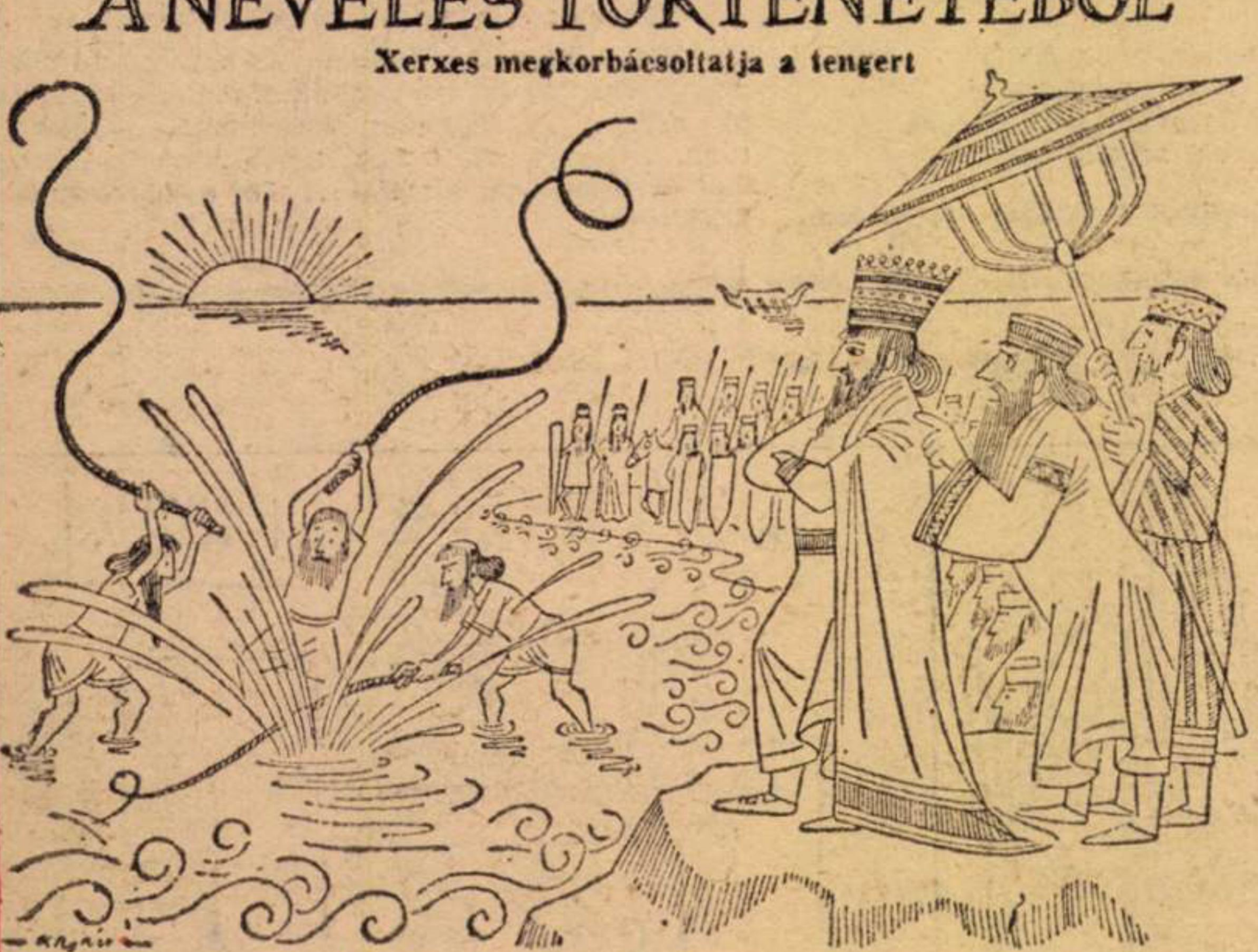

— Figyelmeztetem felség, hogy ez nem a legjobb pedagógiai módszer!

Ülésezik a legeltetési bizottság

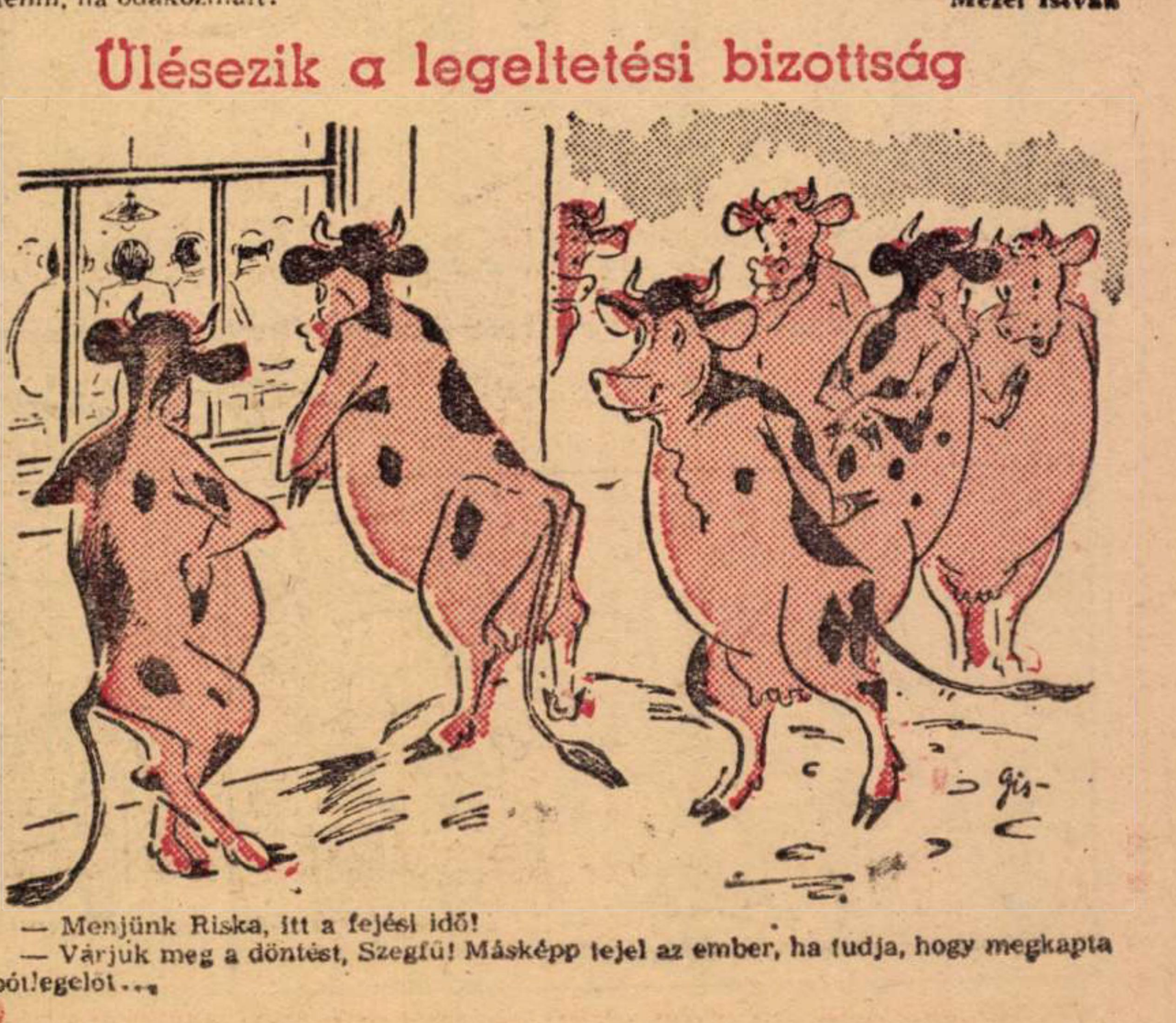

— Menjünk Riska, itt a fejési idő!

— Várjuk meg a döntést, Szegfű! Másképp tejel az ember, ha tudja, hogy megkapta a pótlegelőt...

Kedves vendégeink

ÖTEN A SZOVJET KÜLDÖTTSÉGBŐL ÉS HÉT RAJZ A MOSZKVAI KROKODILBÓL.

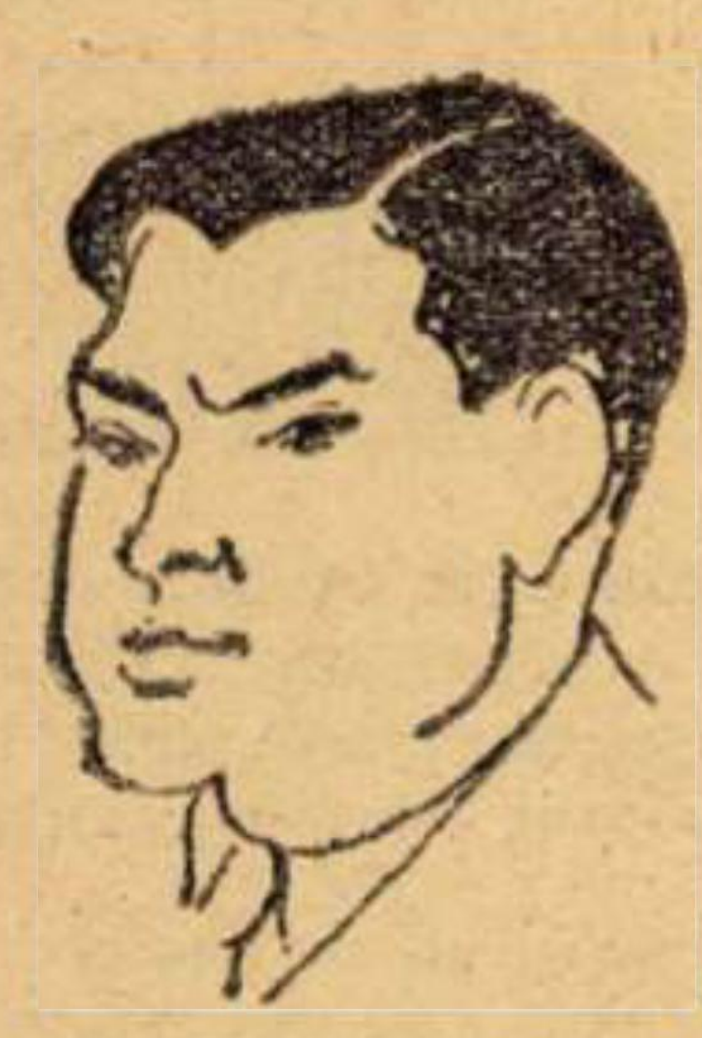

A. P. Mareszjev, a Szovjetunió Hőse.

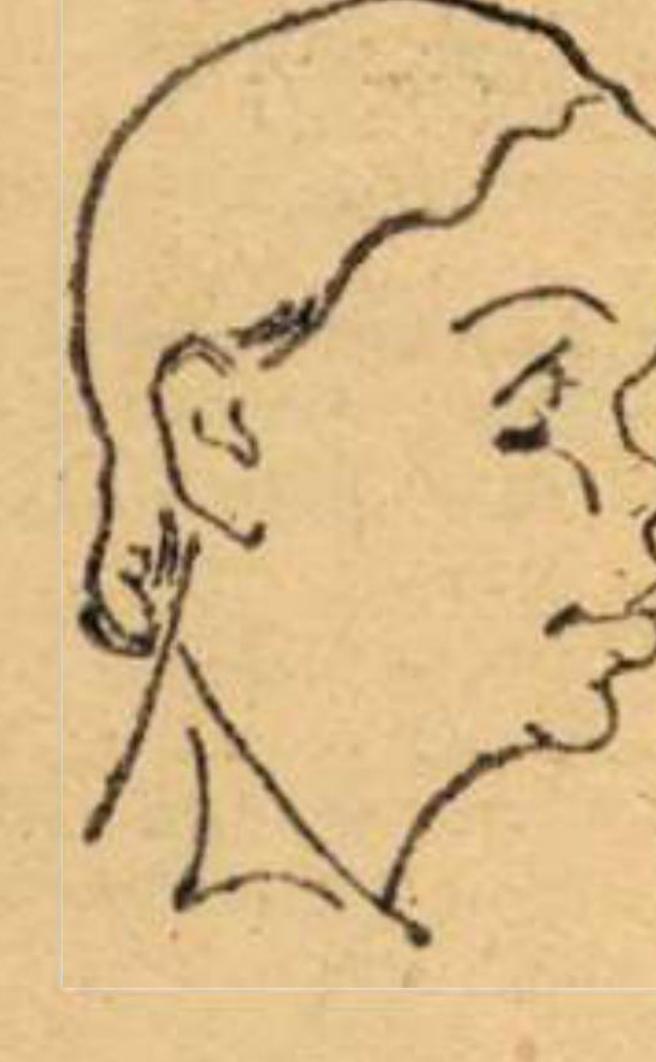

V. P. Masztyerova, mezőgazdász, a mezőgazdasági tudományok kandidátusa.

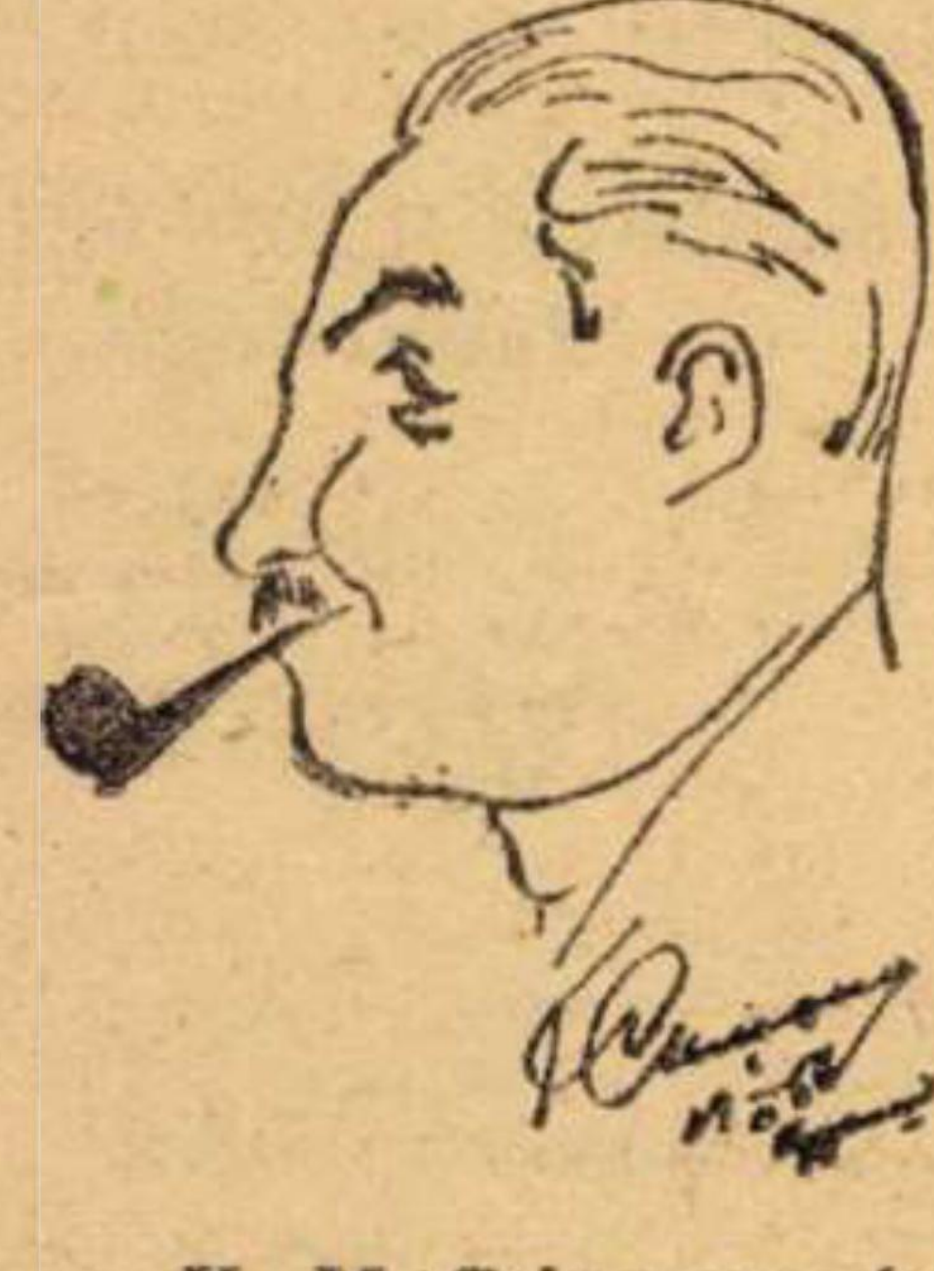

K. M. Szimonov, író

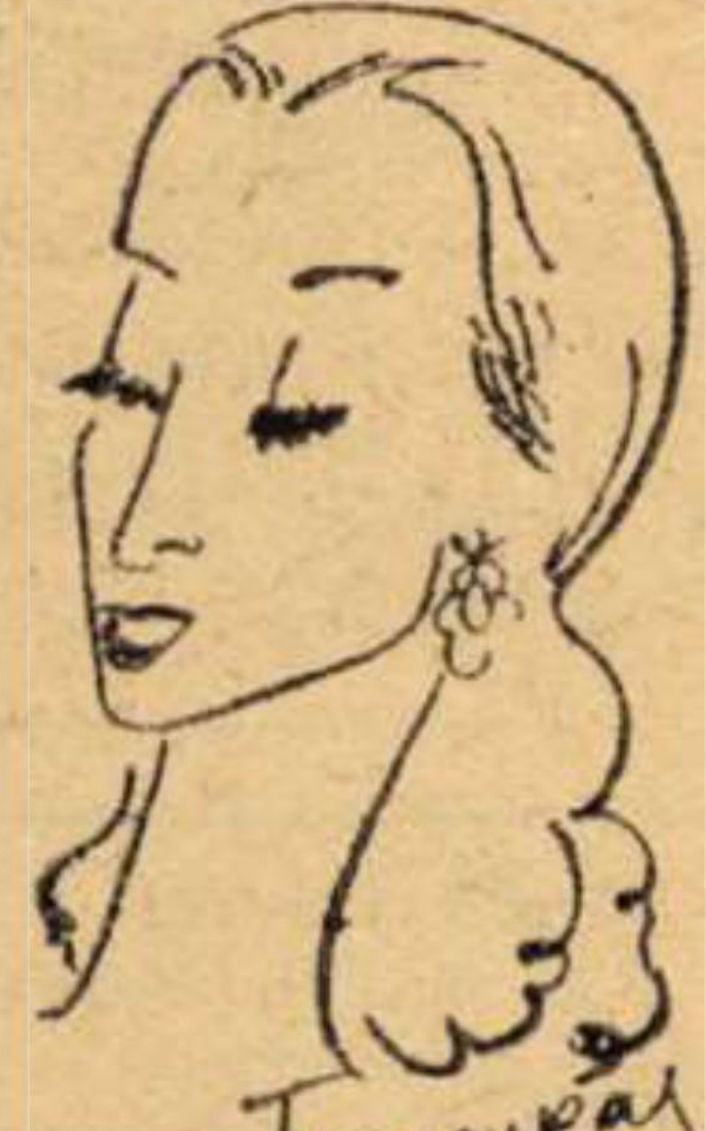

Maja Pliszeckája, táncművésznő érdemes művész

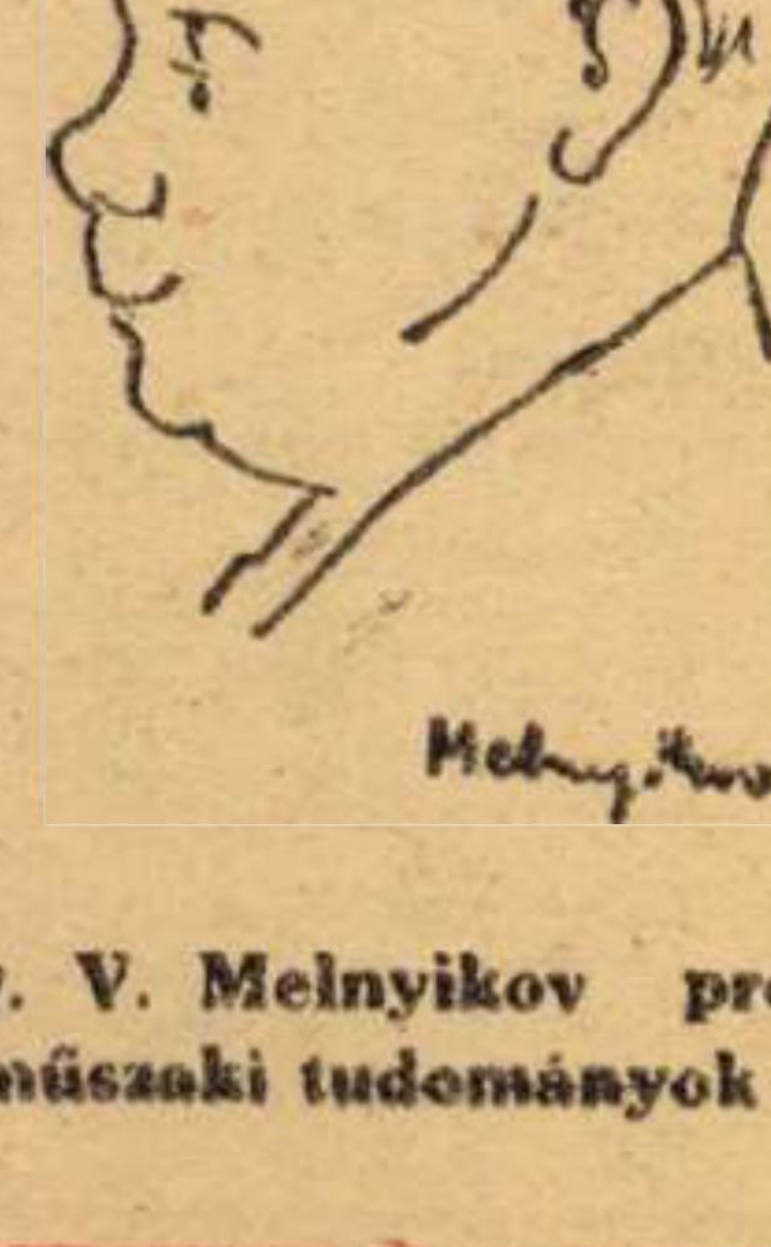

Ny. V. Melnyikov professzor, a műszaki tudományok doktora

Kimerítő adatok

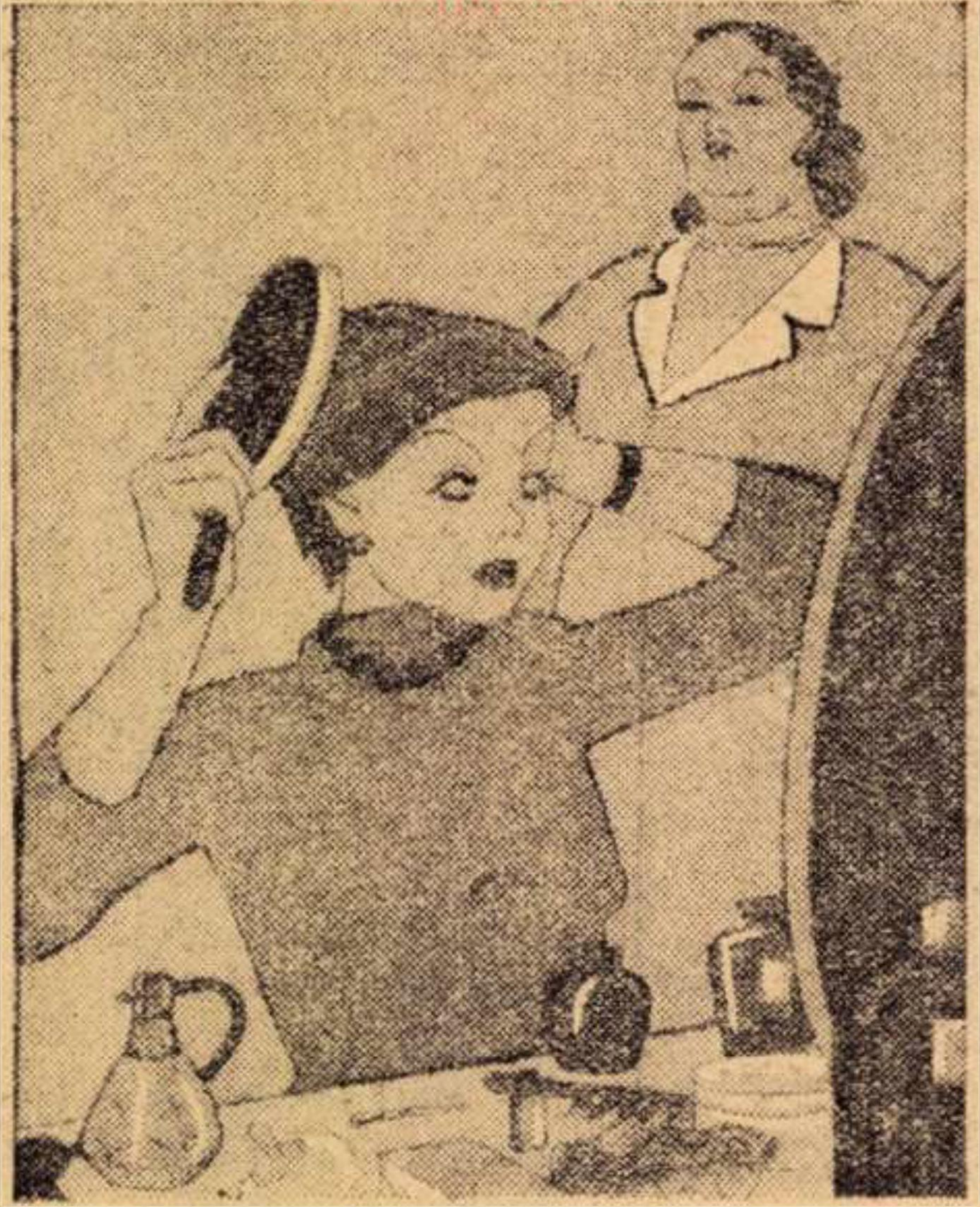

— Mama, én férjhez mentem...
— És milyen az illető?
— Barna

(Borisz Leo rajza)

Ruha-próba

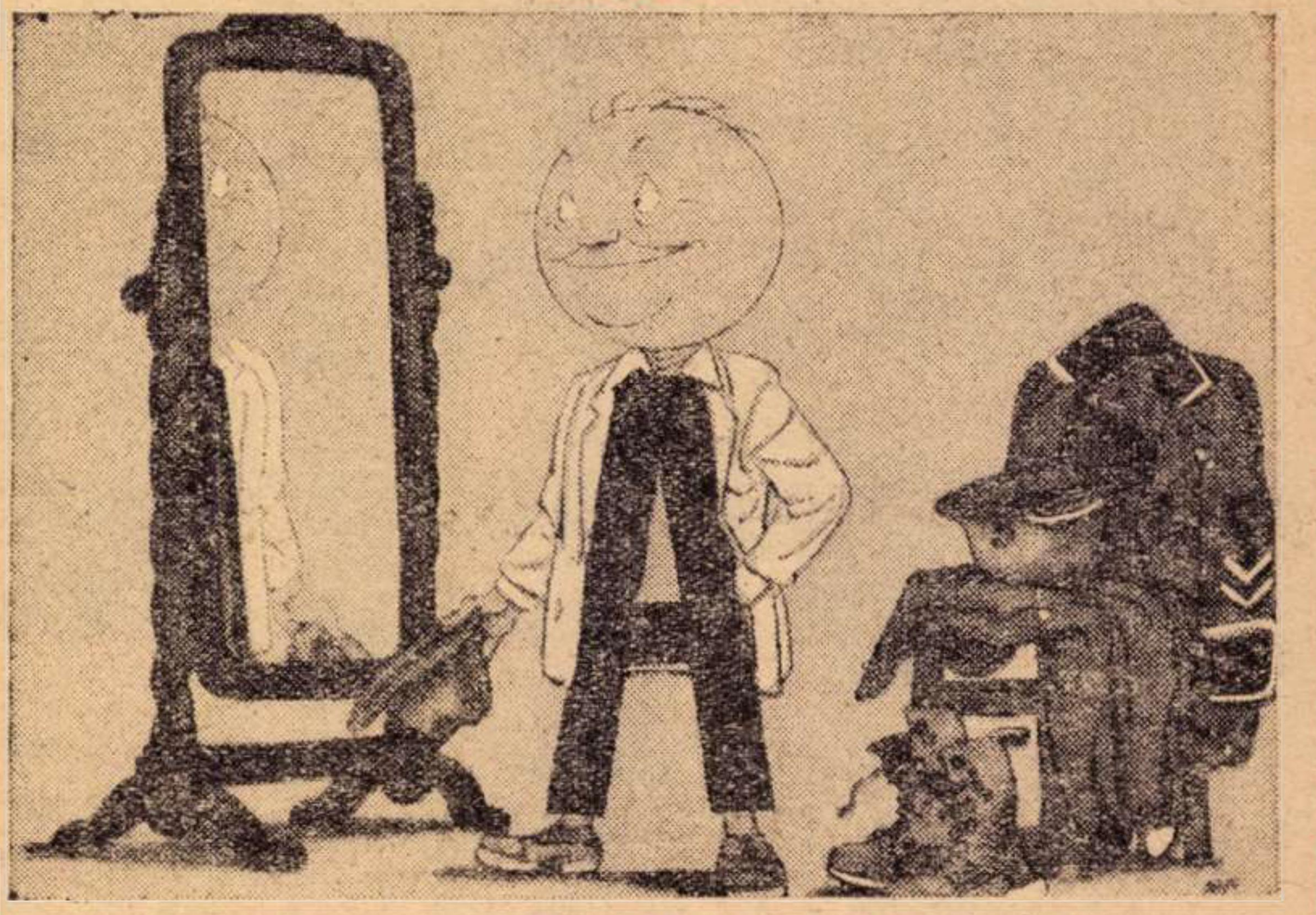

Atom: De hiszen a civilruha jobban illik az arcomhoz...

(Ganf rajza)

Egy „gondos" kolhozelnök

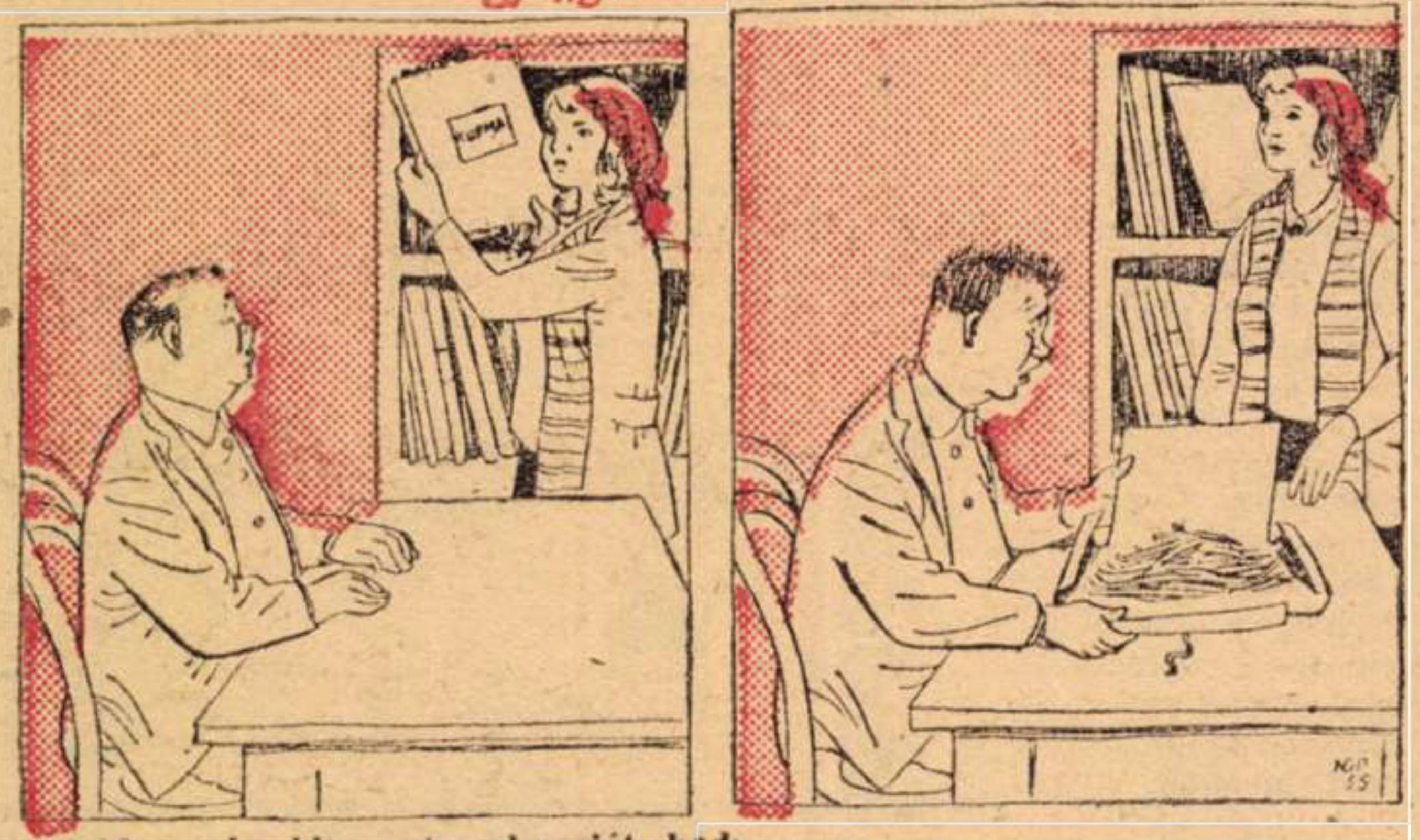

— Add csak ide azt a dossziét, hadd nézzem meg, mennyi takarmány van előkészítve..

(Ganf rajza)

Út Németország újraegyesítéséhez

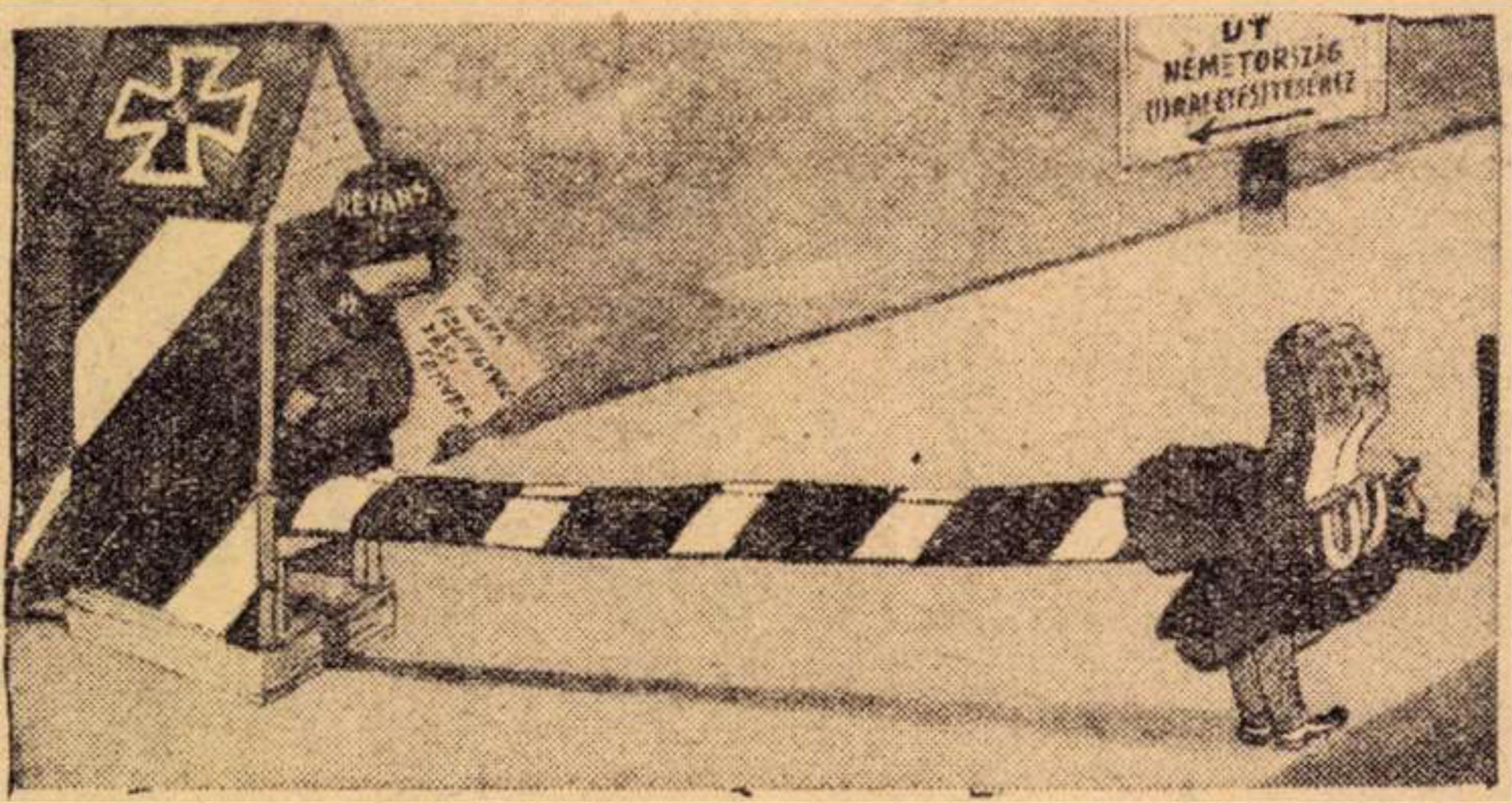

(Jefimov rajza)

Egyéni tanulás

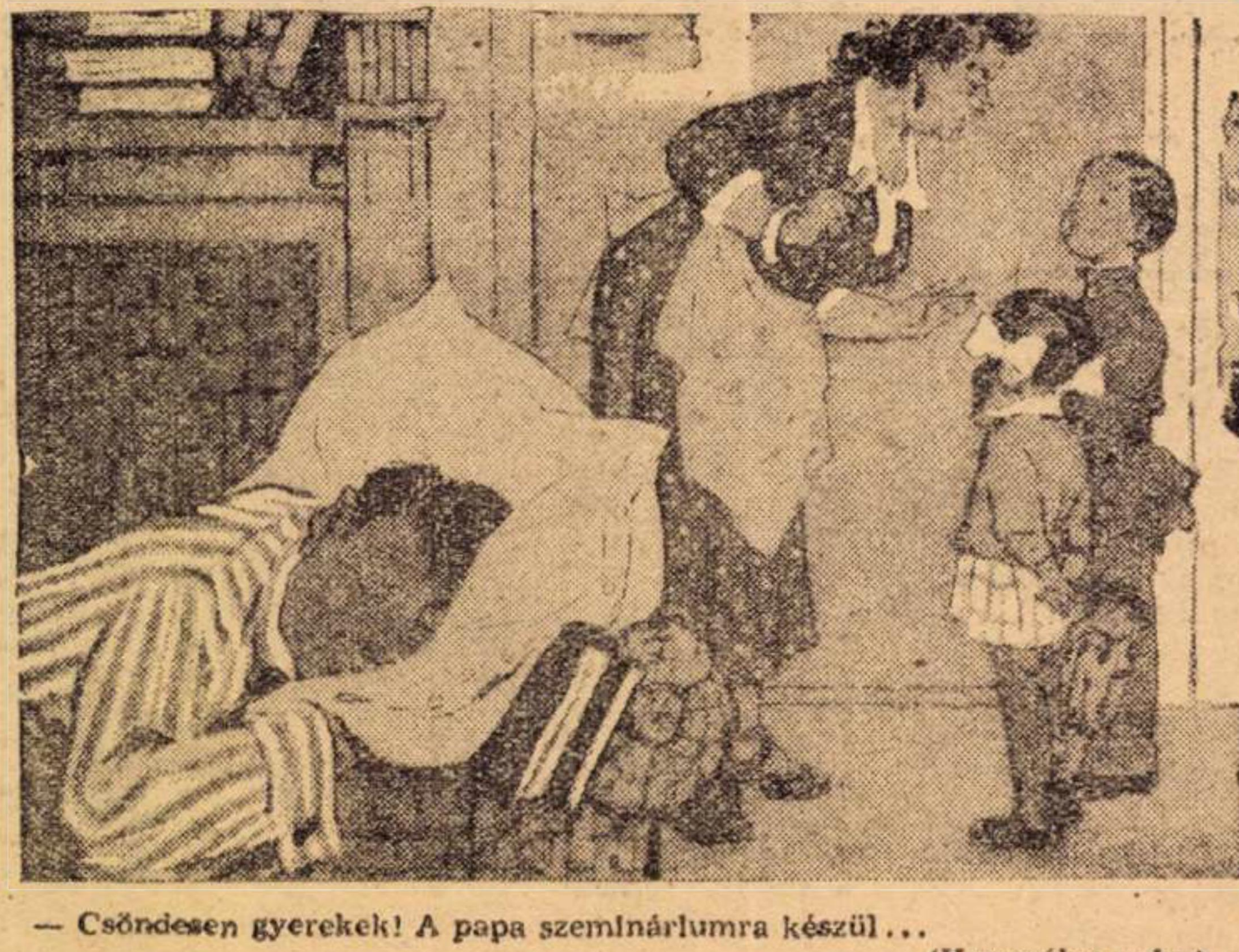

— Csöndesen gyerekek! A papa szemináriumra készül...

(Konoválov rajza)

Sokszor előfordul

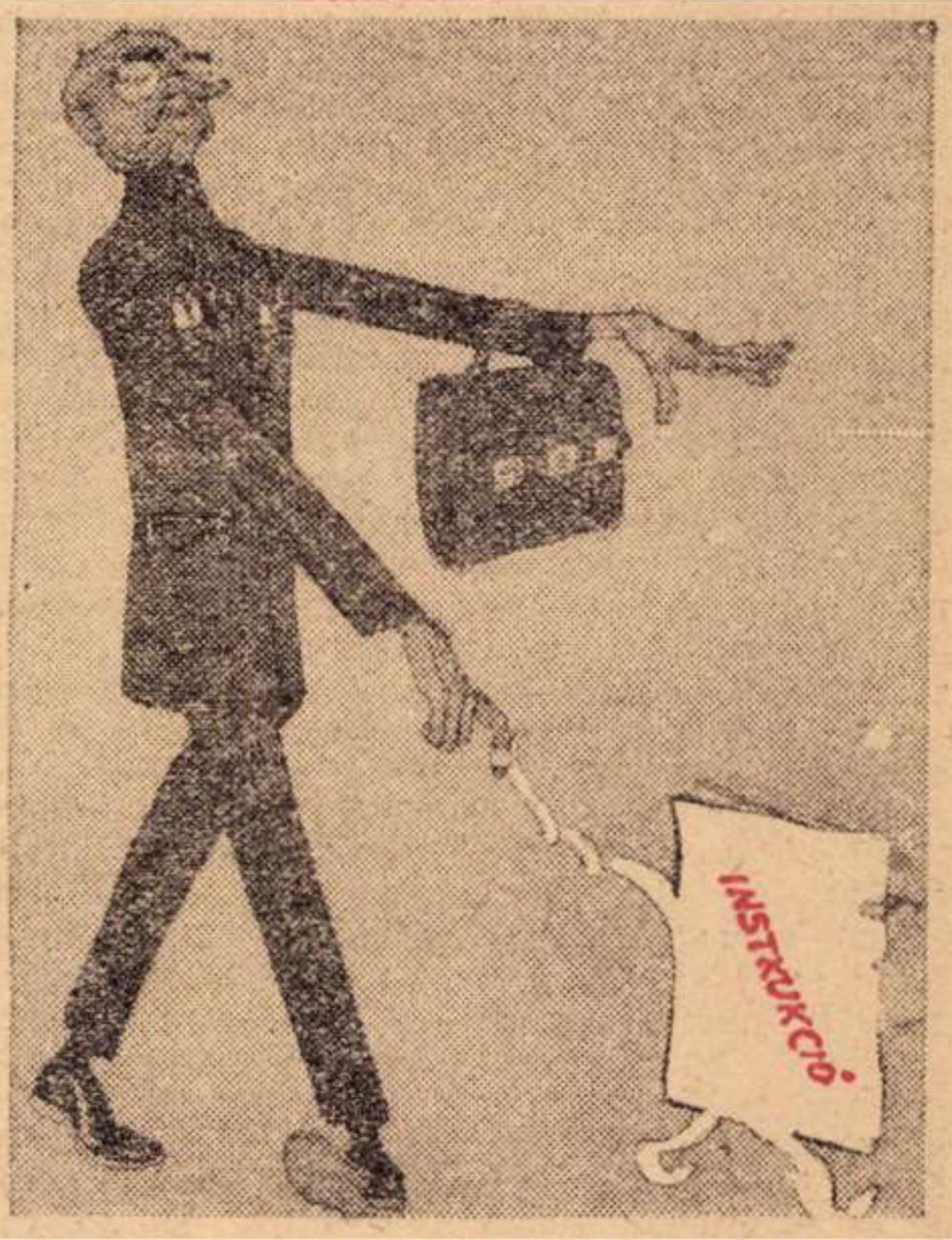

Instrukció: Nélkülem egy lépést sem tud tenni...

(Rotov rajza)

Maximális terhelés

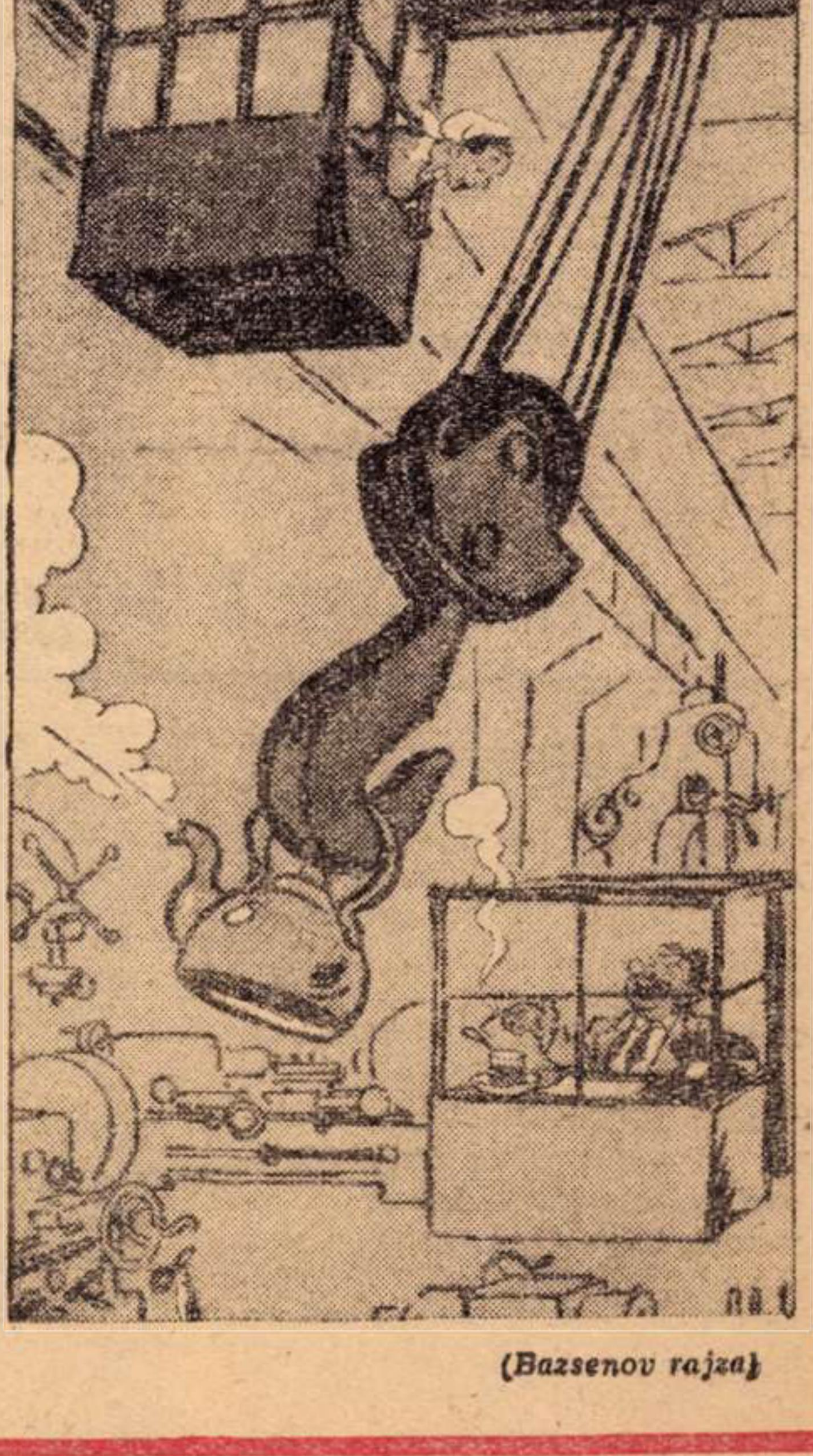

(Bazsenov rajza)

Utolsó szakvizsgálat a tavaszi szántás előtt

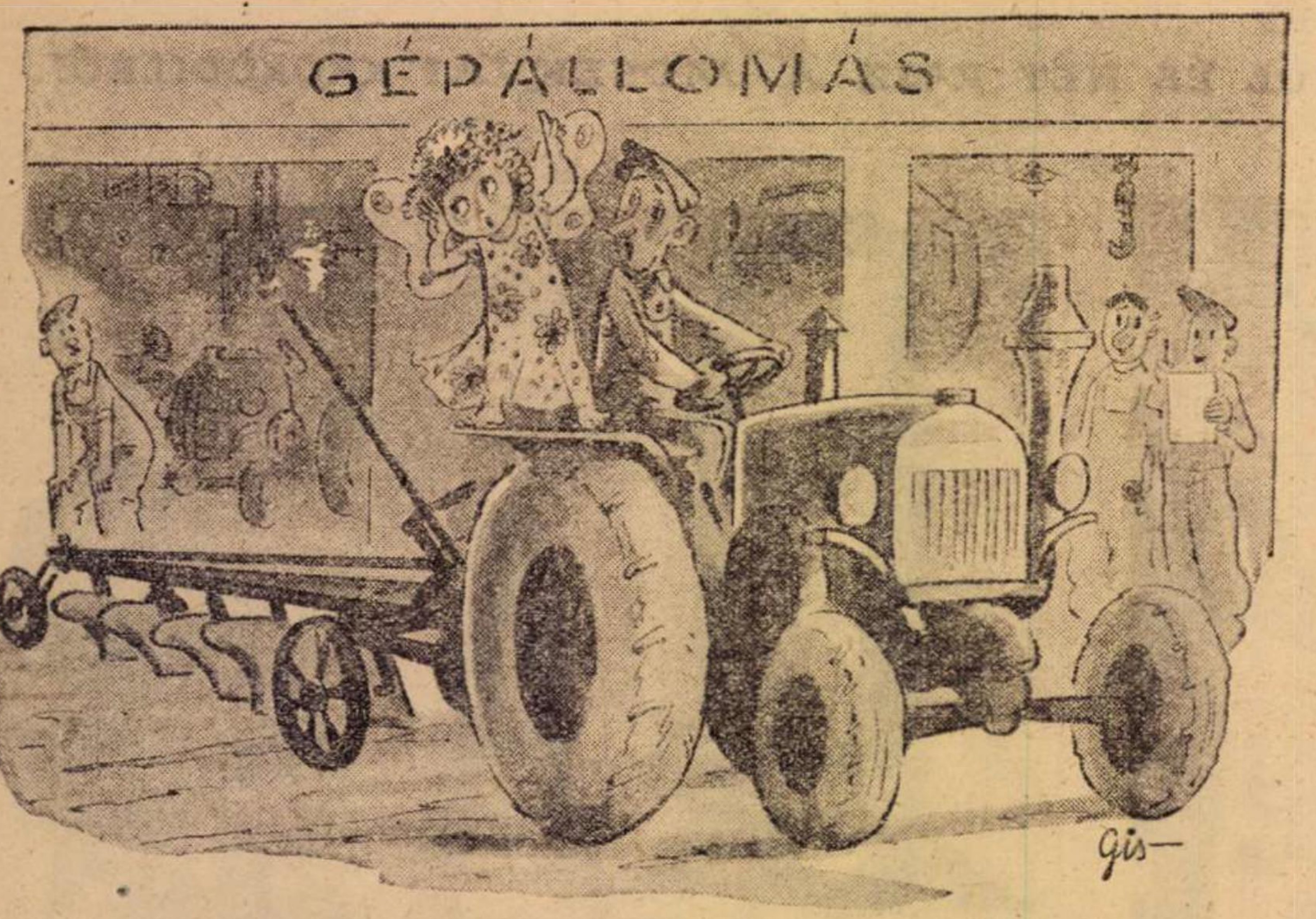

A Tavasz tündére: — Állj, szaki! Kotyogást hallok a fészkes tárcsa környékén!

Röptében

Írja: Miklós deák

Az idén 200 000 hektóval több sört ihat az ország lakossága, mint tavaly

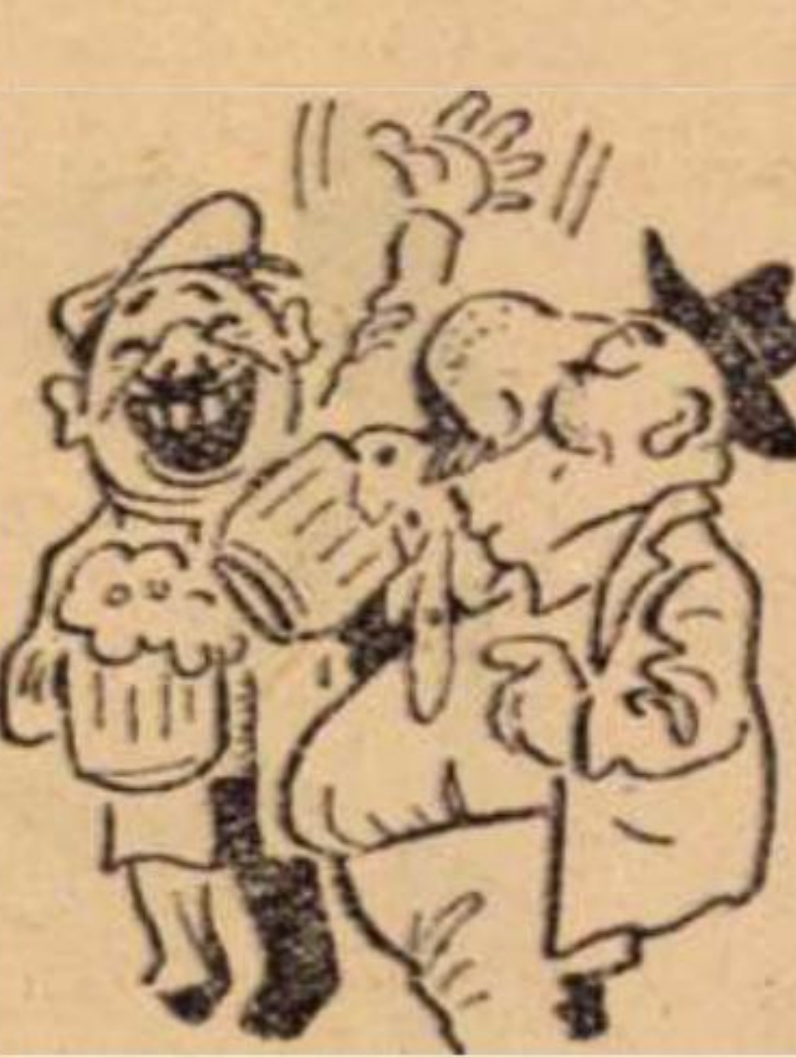

— Nahát, nagyon örülök, hogy az idén 200 000 hektóval több sört lehet inni!

— Miért?

— Mert tavaly, ha csak egy pohárral ittam többet, a feleségem máris rámszólt.

Budapesti hír

Figyelmüket csupán csak egy
Röpke pillanatra kérem:
Higanygőzcsöves égőket
Szerelnek fel több nagy téren.

Eltöpreng az iródeák,
Ki e hírt papírra rója:
Mi lehet az? Még halovány
Higanygőzöm sincsen róla,

Félmillió bakelit pirostojás kerül husvétra forgalomba

— Kot-kot-kot-kat-kotkodács!

— Mit fárasztod magad? Potom áron már bakelittojást kaphatsz.

PVC

PVC-vel kötött könyvet
Készít most a Szikra Nyomda
Bennem e hír olvastára
Felmerül egy kérdés nyomba',

Ez az anyag lemosható
Álljunk csak itt meg egy szóra:
Ha egy könyv rossz kritikát kap,
Azt is lemoshatják róla?

Megjelent a gyöngyvirág Budapesten

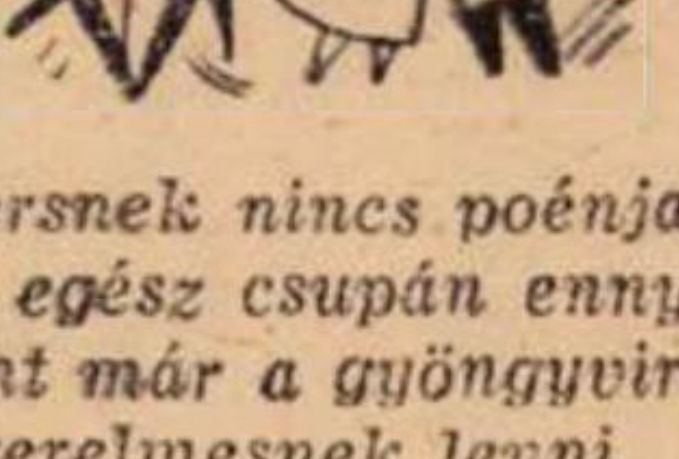

E kis versnek nincs poénja,
Mert az egész csupán ennyi:
Megjelent már a gyöngyvirág,
Lehet szerelmesnek lenni.

Tavaszi vásár a Cipőipari Mintaboltban

— Ugyan kérem! A vak is látja, eladó kartárs, hogy ez a cipő két számmal kisebb! Én csak egy számmal szoktam kisebbet hordani...

Szimultán a Galyatetőn

Mivel nem keresem a feltűnést, szerényen meghúzódtam a tömegben, hiszen huszonheten ültünk az U-alakú asztal körül, ama nevezetes sakk-szimultán tagjaiként, amelyet Szabó László nemzetközi nagymester adott. Többféle nézet töltötte el reménységgel a részvevőket. Volt, aki abban bízott, hogy ha a török válogatottnak sikerült, miért ne sikerülne neki is, nem is gondolva arra, hogy talán csak egyszer volt Isztanbulban kutyavásár. Volt, aki a közmondások bölcsességébe menekült, s nem tartotta kizártnak, hogy sok lúd disznót győz. Jómagam tudásomra támaszkodtam, mert a tapasztalat megtanított arra, hogy az embernek nincs biztosabb támasza, mint a saját lángesze.

Amikor a nagymester megtette első ravasz lépését a királygyaloggal, alaposan megvizsgáltam a helyzetet. Ugy láttam, hogy körülbelül egyformán állunk, sőt hajszálnyira talán az én állásom a kedvezőbb. Ennek ellenére lovagiasan felajánlottam a döntetlent, Szabó László azonban nem fogadta el. Igen, ez az a gőg, amelytől, sajnos, élsportolóink jórésze még nem mentes, burzsoá csökevény ez, kozmopolitizmus, s az erősebb lebecsülése. Pedig én szánalomból ajánlottam fel a fél pontot, mert láttam, hogy a nagymester fájlalja a bal vállát, amelyet síelés közben rándított meg. Mohó kapzsisággal igyekezett kihasználni jogosulatlan előnyeit. Ő például állandóan mozoghatott, fürgén sétálhatott táblától tábláig, mialatt én a többiekkel együtt ülőfoglalkozásra kényszerültem. Éreztem, hogy elnehezedem, s az egészséges testmozgás hiánya következtében emésztésem is hanyatlik. Amellett engem az egyhangúság felörlő hatása is fenyegetett, mialatt neki huszonhét ellenfél szolgáltatta a változatosságot.

Kérkedés nélkül állíthatom, hogy minden a legnagyobb rendben ment, amíg... szóval, igen, elnéztem egy futót. Ilyen egyszerűen írom le a megdöbbentő eseményt, mert nem szeretem kiszínezni a drámai helyzeteket, noha egy pillanatig minden poklok örvénye sötétlett felém a mélyből, ahova a szörnyű sorstragédiák vihara sodort. Elnéztem egy futót! A feszült figyelem pillanatnyi rövidzárlata volt ez, az agynak, a legcsodálatosabb szervnek egy szempillantásnyi kihagyása, amelyért talán nem is én vagyok a felelős. Ilyen érthetetlen, megdöbbentő és végzetes kihatású hibára számtalan példát találunk a világtörténelemben. Hiszen, ha például Julius Caesar aznap nem a szenátusba, hanem az alsóházba megy... különben hagyjuk, nem akarok tudálékosnak látszani, különben is már késő a múlt példáiból meríteni. Most már vállalni kell a hibát a történelem ítélőszéke előtt. Hibát követtem el, elvégre nem vagyok gép Kempelen Farkas automatája.

Nem is ez volt a csúnya, hanem ami ezután következett. A nagymester rútul kihasználta a jóhiszemű hibát, cinikusan visszaélt védtelen helyzetemmel. Tudtam, hogy az élsportolók erkölcsi nevelése körül vannak még tennivalók, a valóság azonban megdöbbentett. Még egyszer felajánlottam a döntetlent, hogy lovagiasságának legalább tépett maradványait megmenthesse, ő azonban nem ragadta meg a nemes lélekkel felajánlott lehetőséget. Igy aztán rászállt a nekem adott matt minden gyalázata, én pedig tragikus, de pozitív hősként emelkedtem ki a káoszból.

Hát még ha nem nézem el azt az ócska futót!

Feleki László

A MÉRNÖKÉK EBADTÁJA

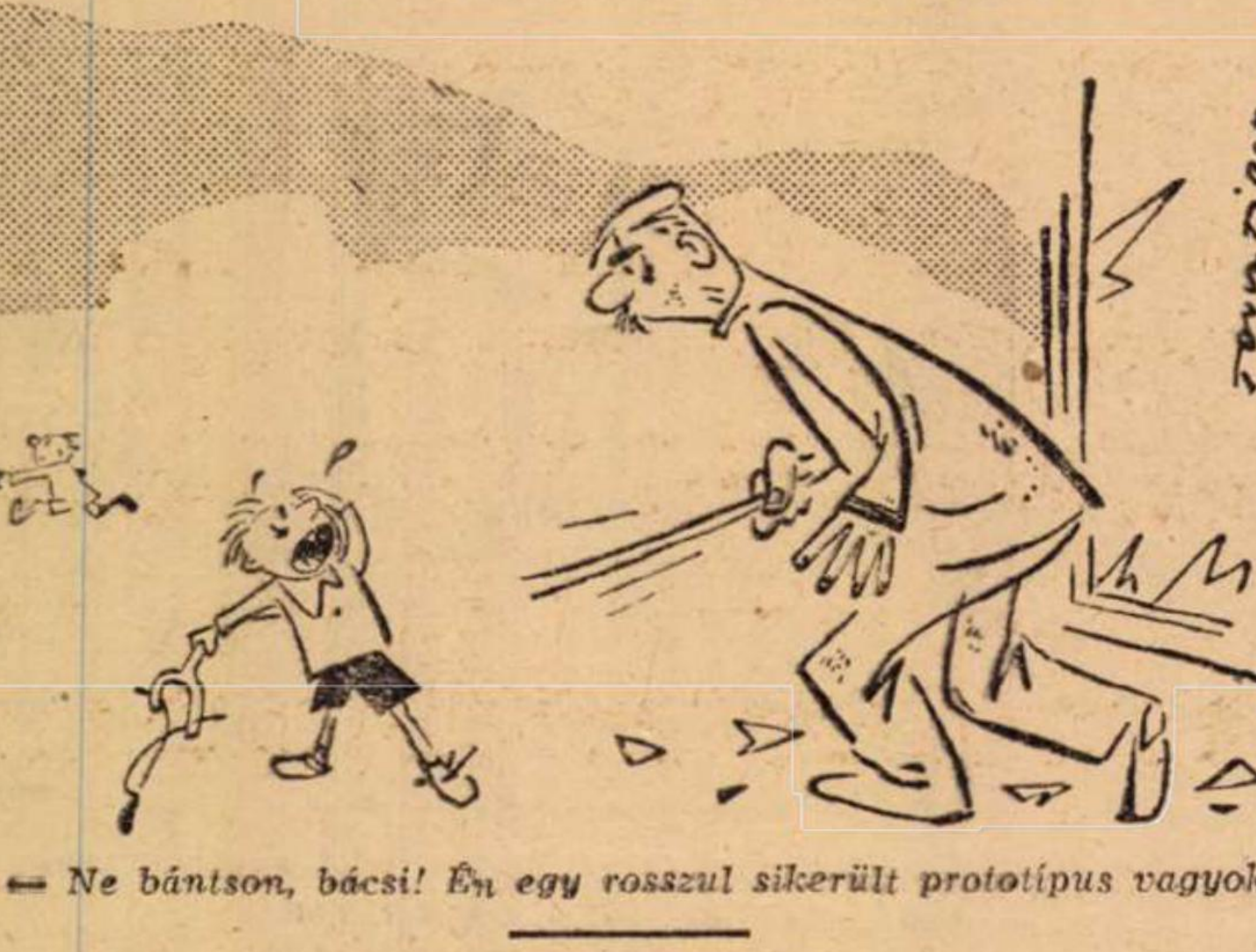

— Ne bántson, bácsi! Én egy rosszul sikerült prototípus vagyok!

Női dolgok

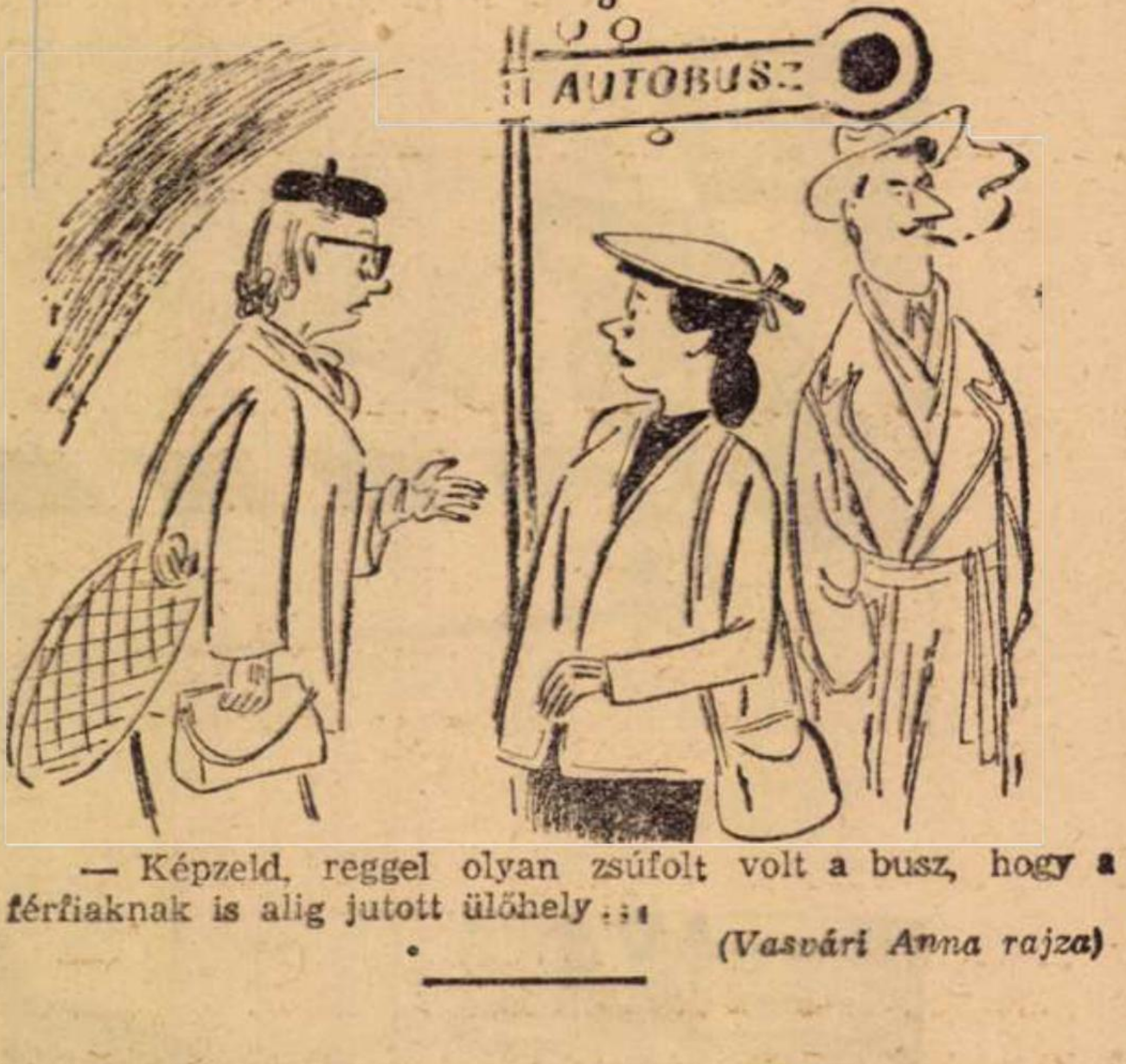

— Képzeld, reggel olyan zsúfolt volt a busz, hogy a férfiaknak is alig jutott ülőhely...

(Vasvári Anna rajza)

A humor könyvéből

GOUNOD, a nagy zeneköltő gyakran évődött Offenbach-hal, a „Szép Heléna" szerzőjével. Egy reggel beállított törzsasztalukhoz, a „Régence"-kávéházba.

— Fiúk, milyen furcsát álmodtam az éjjel — kezdte.

— Halljuk, halljuk! — biztatták barátai, köztük Offenbach is.

— Azt álmodtam, hogy meghaltam és rögtön felszálltam az égbe. A mennyország kapujában, ahol Szent Péter vizsgálta a jövevények igazoló iratait, nagy volt a tolongás. Sokáig kellett várnom és gyötört a kíváncsiság: milyen a mennyország, kik vannak ott? Egy felhőrésen bekandikálva, ott láttam Dantet, Rousseau-t, majd egy sereg ismeretlen közt Offenbach-ot is. Végre rám került a sor. „Te nem jöhetsz be — utasított el Szent Péter — muzsikus vagy, nincs helyed a mennyországban." — Na és Offenbach?! — fakadtam ki méltatlankodva.

— Hát muzsikus az Offenbach? — legyintett Szent Péter.

★

Napoleon egyszer palotája kapuja előtt egyik udvarhölgyével találkozott.

— Parancsoljon, felség — előzékenykedett a hölgy.

Erre Napoleon így felelt:

— Csak tessék... a szépség előbb uralkodott, mint mi.

Több helyen bevezették a villanypásztort

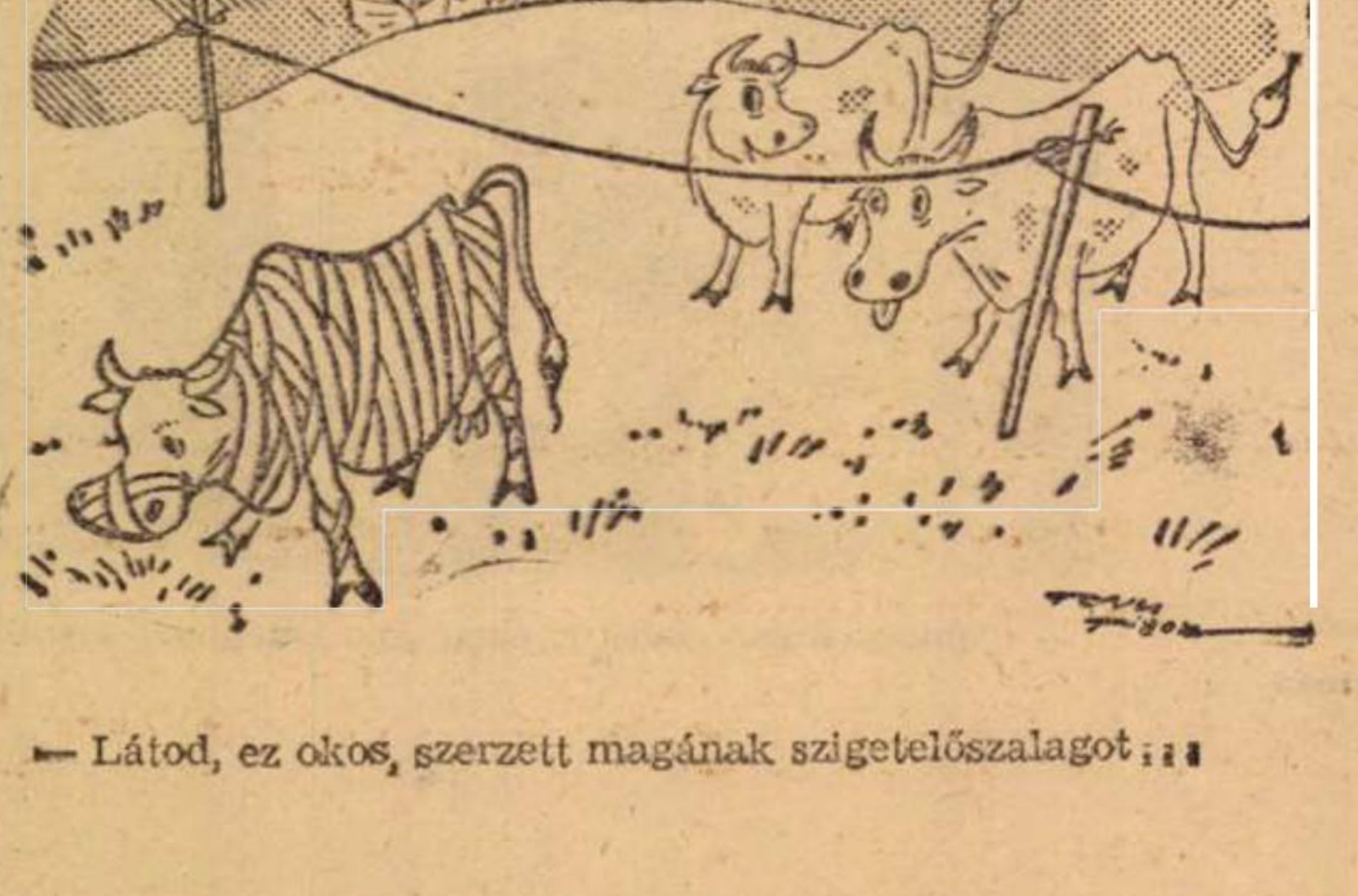

— Látod, ez okos, szerzett magának szigetelőszalagot...

Könyveket
Könyvtárakat
Klasszikus sorozatokat
Keresnek megvételre

AZ ÁLLAMI ANTIKVÁRIUMOK:

Budapesten:
Antikvár vásárló bolt
V., Múzeum krt. 21. Telefon: 187—726
Antikvár boltok:
II. Mártírok útja 44. Telefon: 151—467
V., Bajcsy-Zsilinszky út 50 Telefon: 110—148
V., Váci utca 28. Telefon: 287—120
VI., Sztálin út 32. Telefon: 323—741
VII., Lenin krt. 16. Telefon: 227—696
VIII., Népszínház u. 23. Telefon: 142—194
XI. Bartók Béla út 15. Telefon: 469—112

Vidéken:
Pécs, Kossuth Lajos u. 21. Telefon: 30—57
Miskolc, Déryné út 2. Telefon: 15—871
Szeged, Lenin krt. 16. Telefon: 41—23
Győr, Lenin út 18. Telefon: 12—11
Debrecen, Vörös Hadsereg útja 22. Telefon: 33—09
Szombathely, Köztársaság tér 27 Telefon: 85
VÉTEL — ELADÁS

Kulturfront

Tadeus Polanowski:

A szatíráról

Ha a szatíra lágyan s finoman
hajlong a nagy urak előtt, olyan,
mint a fürdőslegény, ki hízeleg
és „ahogy méltóztatják” — keneget,

Az urak persze mennybe mennek tőle,
s dícsérik a szatírát, ha eféle.

Ha eltalál egy hibát nagybátran,
mint céllövő-babát a vasárban,
a nép dícséri a szatirikust,
ujjongva tapsol minden ügyes tust.

De mert potomságokra céloz csak —
szellő, mely levelekkel játszogat.

Aki iróniája élével
a nagymama álláról szőrt metél,
fodrászinasnak menjen inkább el, —
borravalóból könnyen s jól megél.

A szatíra nem arcápoló szer:
Kard, mellyel ütni, vágni, szúrni kell.

(Lengyelből fordította: Szolcsányi Ferenc)

A PESTI SZINHÁZAK KEDVENCEI

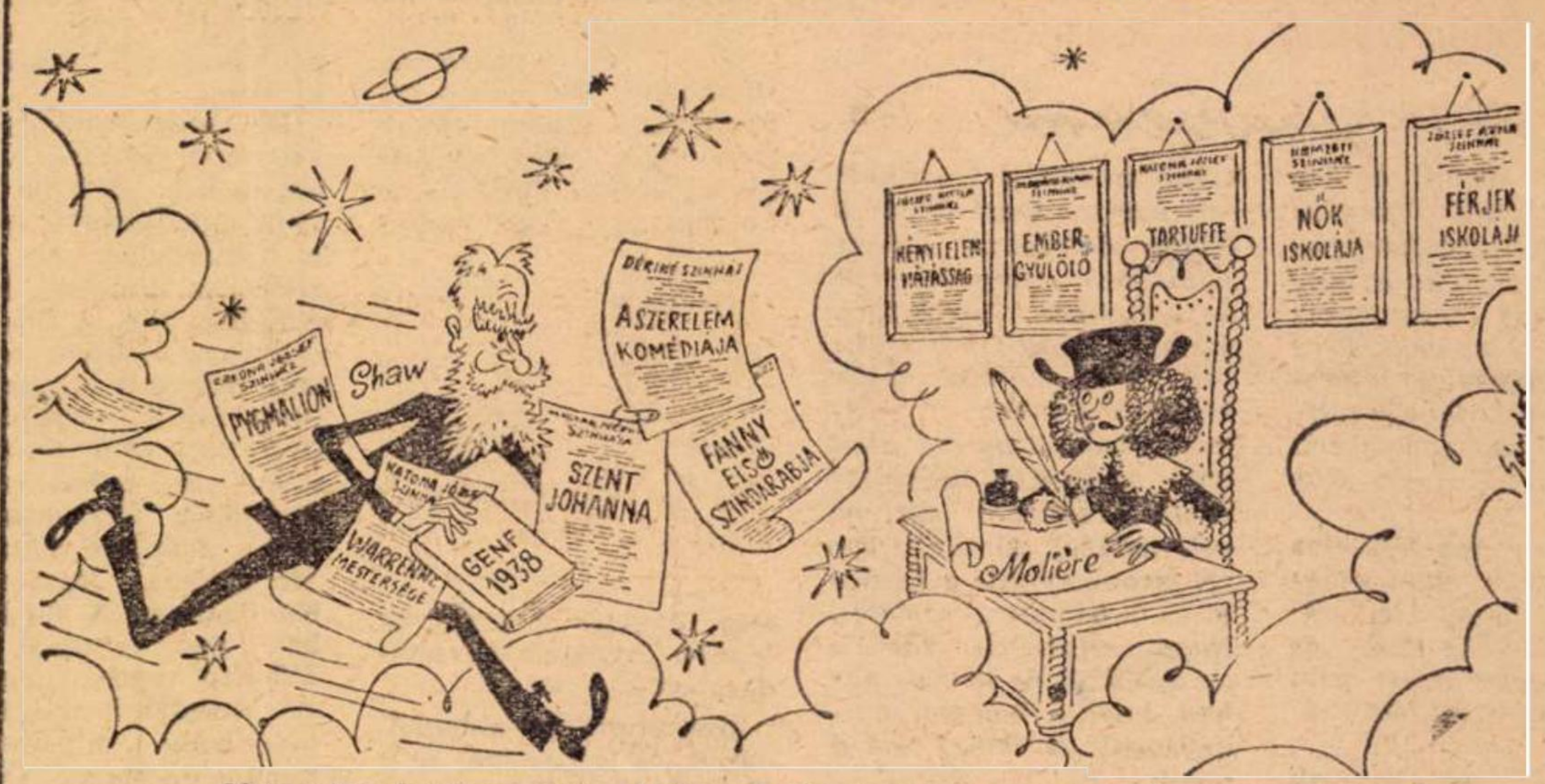

Shaw: Na, kolléga, még mindig azt állítja, hogy maga a legnépszerűbb pesti szerző? . . .

Húszéves a Néma levente

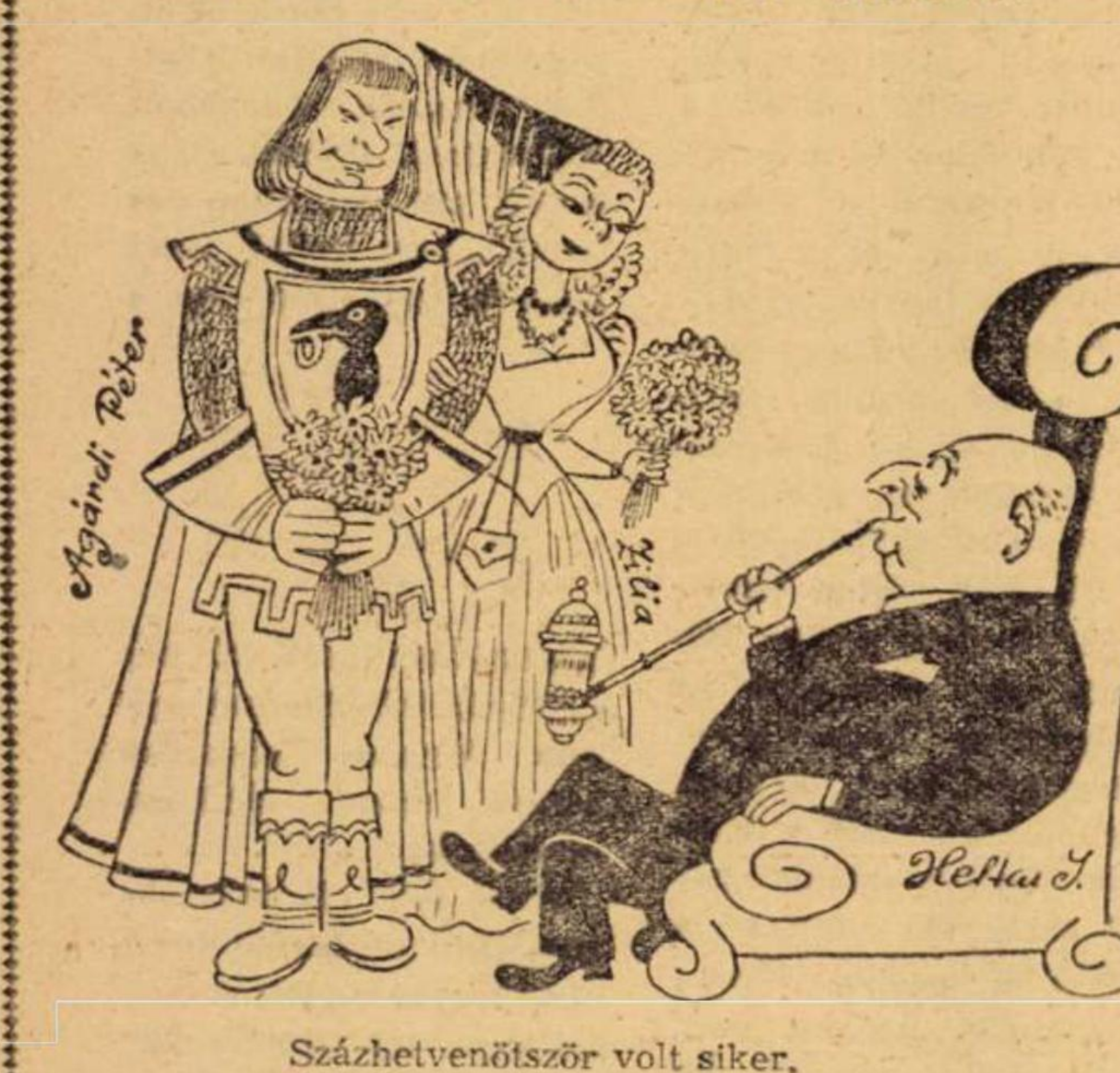

Százhetvenötször volt siker,
dörgött a sok taps estelente,
hát nem csoda, hogy meghatottan?
és némán áll a jó levente.

Egy kis kikapcsolódás

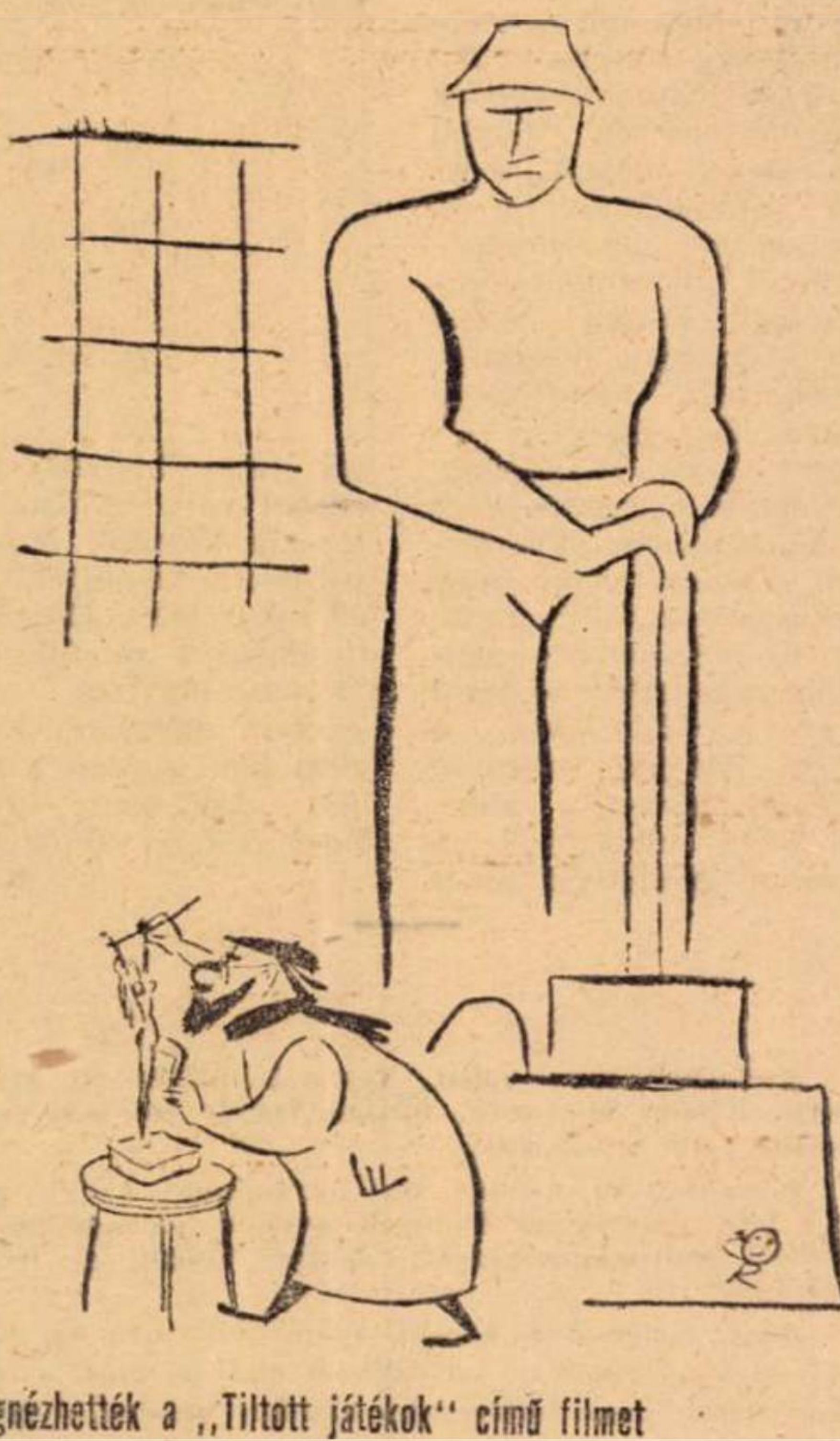

A Duna felett

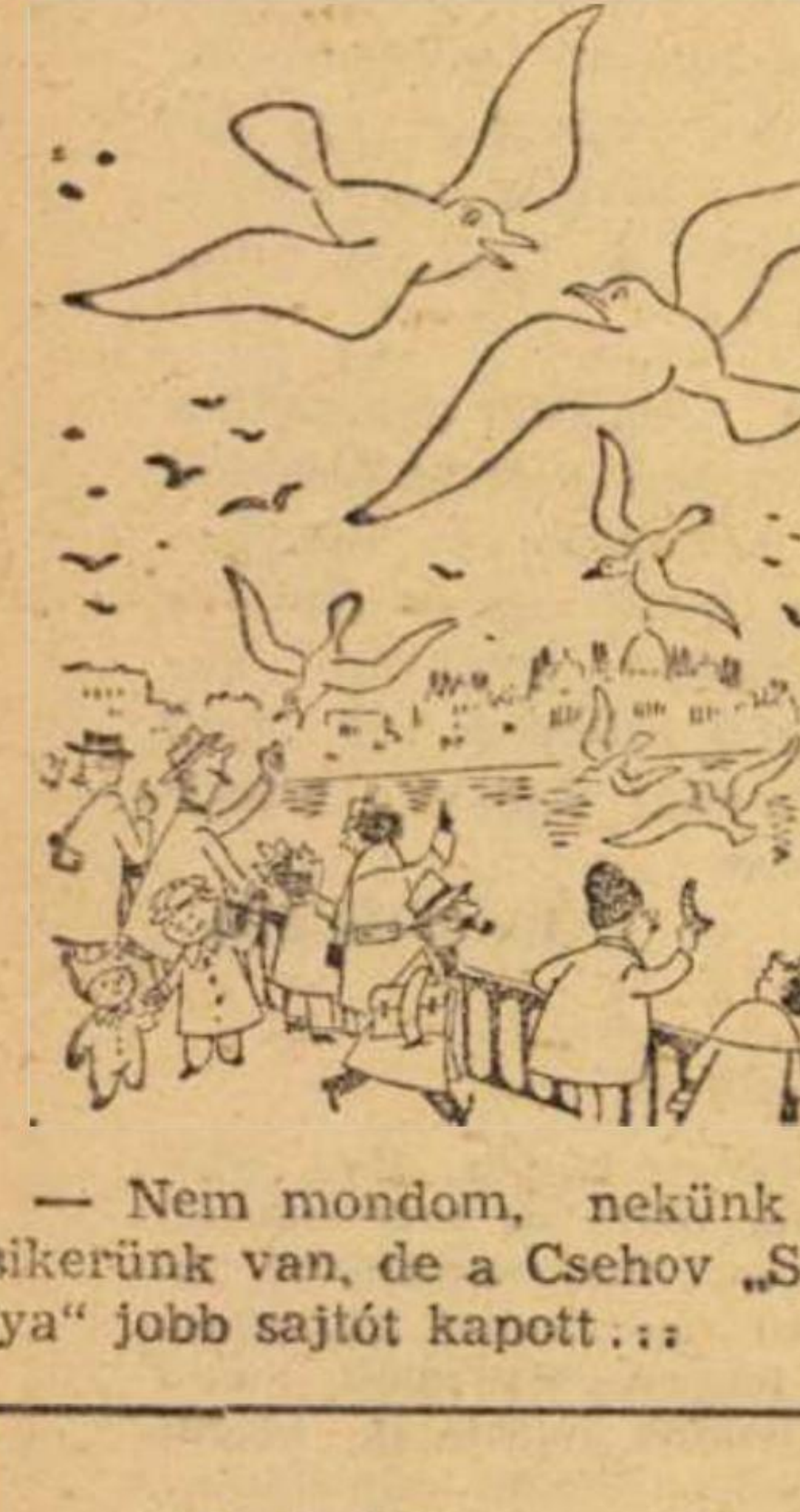

— Nem mondom, nekünk is sikerünk van, de a Csehov „Sirálya” jobb sajtót kapott . . .

Két hétig gyerekek is megnézhették a „Tiltott játékok” című filmet

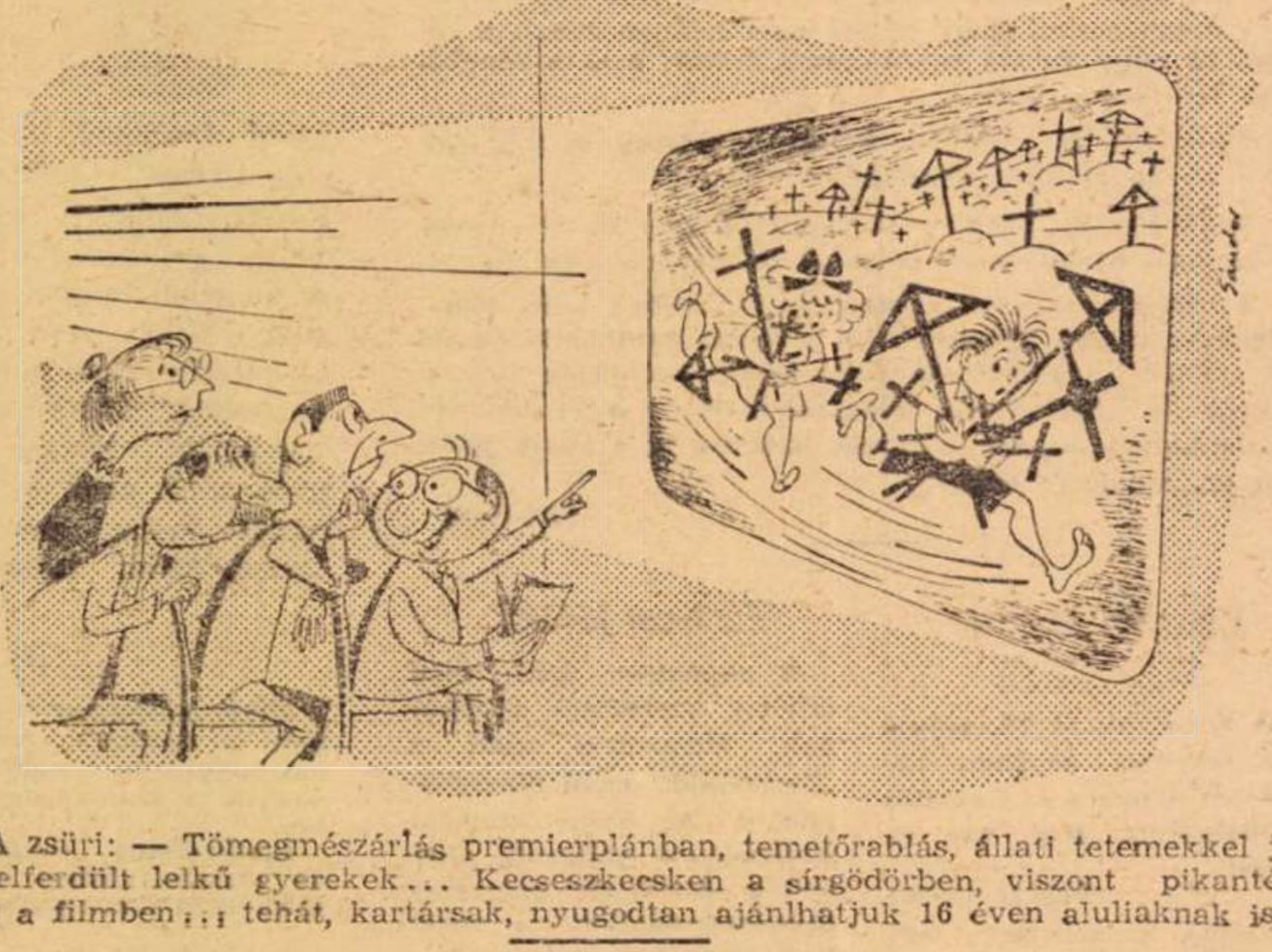

A zsüri: — Tömegmészárlás premierplánban, temetőrablás, állati tetemekkel játszó, elferdült lelkű gyerekek . . . Kecseszkecsken a sírgödörben, viszont pikantéria nincs a filmben . . . tehát, kartársak, nyugodtan ajánlhatjuk 16 éven aluliaknak is . . .

A plakátragasztó otthon is ötlik . . .

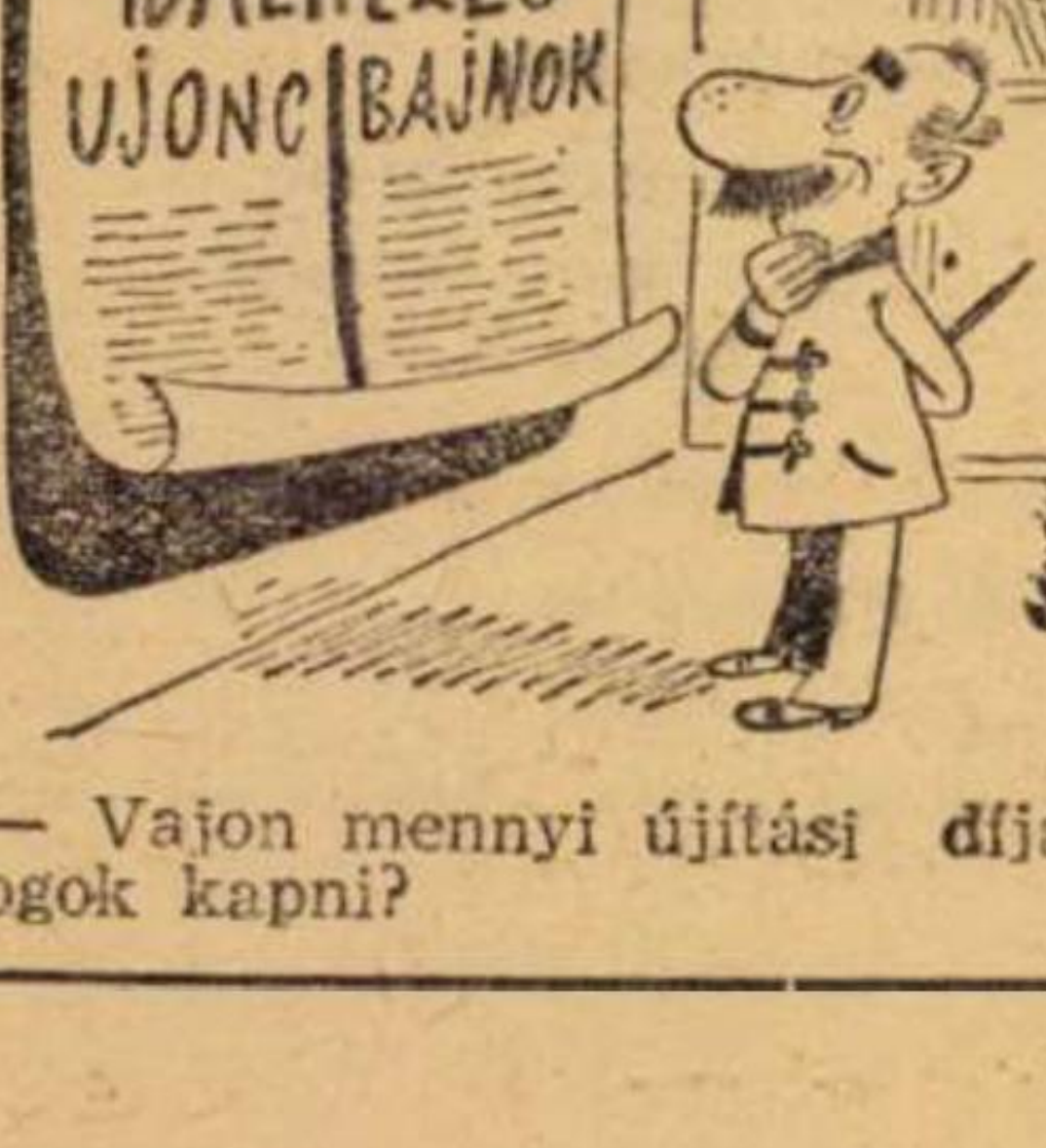

— Vajon mennyi újítási díjat fogok kapni?

Színházi különbusz

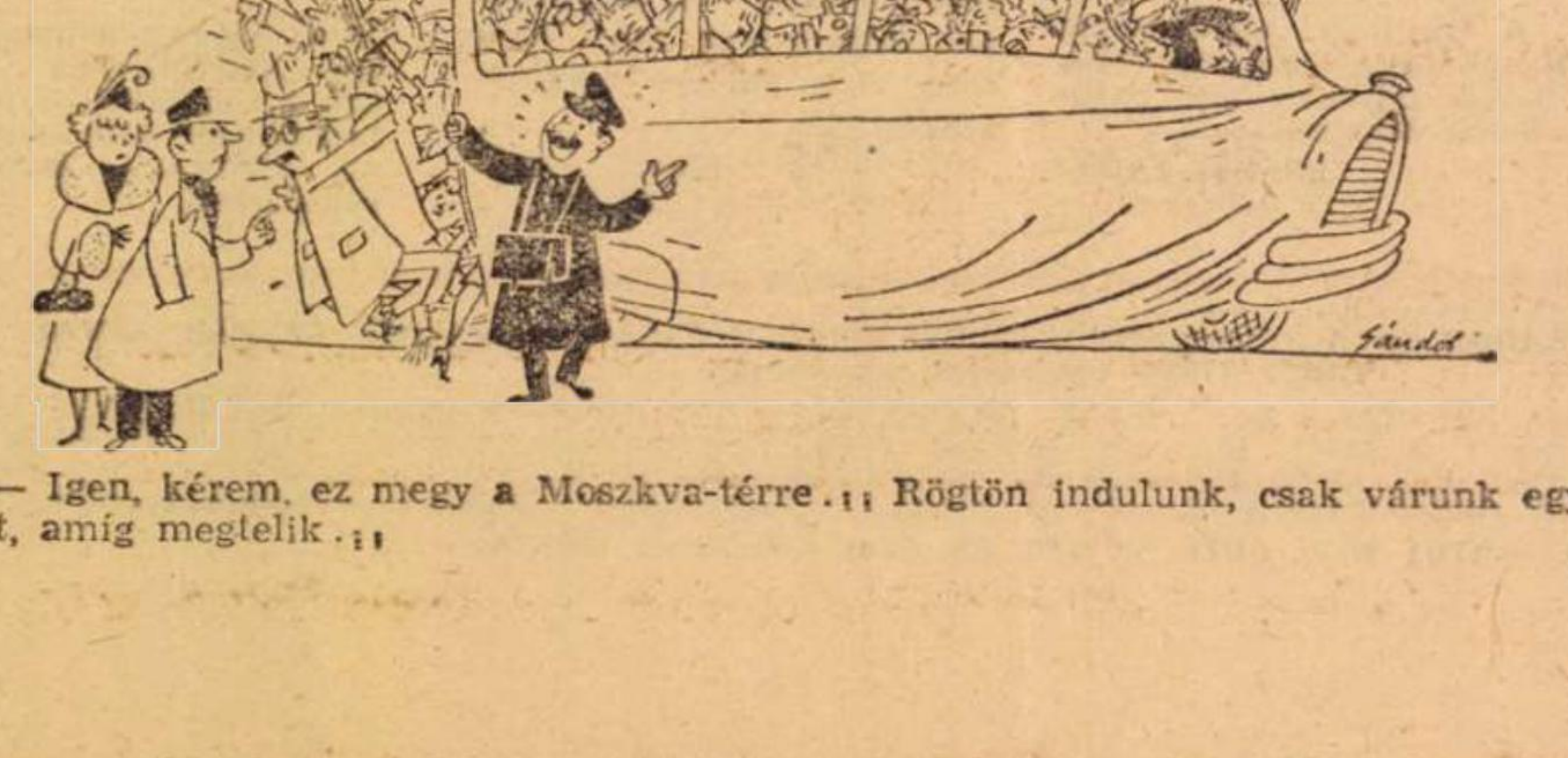

— Igen, kérem, ez megy a Moszkva-térre . . . Rögtön indulunk, csak várunk egy kicsit, amíg megtelik . . .

OLVASOM

. . . hogy „daljátékot ír egy balatonszentgyörgyi új népszokás alapján Ruffy Péter és Vajda István „Vők iskolája” címen. Ezt a hírt az Irodalmi Ujságban olvasom, nem kis meglepődéssel. Jártamban-keltemben sok különleges és érdekes népszokással találkoztam már. Nógrádban népszokás, hogy a kisze-babát megátkozzák és bedobják a patakba; Mohács környékén régi népszokás a busó-járás, ördögmaszkákban; Somogyban nyársat dobálnak a ház udvarába, ahol disznót öltek, a nyársat aztán ajándékokkal megtűzdelve kapja vissza a dobáló; Baranyában és egyebütt is népszokás, hogy házról-házra járnak a lucázók vidám, de nem mindig illedelmes verseteikkel; két társszerző színdarabírása azonban eddig sehol sem volt népszokás. Igaza van az Irodalmi Ujságnak: ez valóban új népszokás lehet; talán még különösebb, mint a nógrádi kiszézés. Noha az idézett hír szerint ez speciális balatonszentgyörgyi népszokás, könnyen meglehet, hogy országszerte el fog terjedni és akkor hazánk minden falvában Vők iskolája címen fognak darabot írni a társszerzők. Ebben az esetben színházaink magyar darabokkal való ellátásának kérdése, ha kissé egysíkúan is, de meg volna oldva.

Belátom, egy kissé messze mentem. Közben ugyanis eszembe jutott: talán mégsem új balatonszentgyörgyi népszokás az, hogy nevezett szerzők Vők iskolája címen daljátékot írnak; talán csak azt akarta tudatni a hír, hogy Ruffy Péter és Vajda István Vők iskolája címen darabot ír egy új balatonszentgyörgyi népszokásról.

Dehát akkor miért nem azt írták?

. . . hogy új operaismertető könyv kerül a közönség elé Operakalauz címmel.

A füttyös kalauz után itt az énekes kalauz is.

. . . hogy februárban egy hétre felfüggesztették a Faluszínház vidéki előadásait a kedvezőtlen útviszonyok miatt.

Régen azt mondták a falusiak:

— Hogy mikor megyünk színházba? Majd ha fagy!

Most azt mondták:

— Hogy mikor megyünk színházba? Majd ha nem fagy!

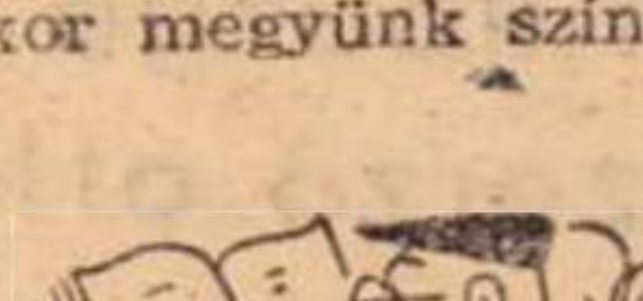

. . . hogy a Német Demokratikus Köztársaságban kiadják Jókai Mór válogatott műveit.

Ez az a ritka eset, amikor az ember majdnem úgy örül egy kiadásnak, mint egy bevételnek.

. . . hogy Pearl S. Buck Nobel-díjas amerikai írónő Long Beachben síkra szállt amellett, hogy a népi Kína képviselői foglalják el jogos helyüket az ENSZ-ben. Azonkívül sürgette a kínai—amerikai kulturális kapcsolatok megteremtését. John Foster Dullesnek, aki ugyancsak amerikai, de nem író és nem Nobel-díjas, hanem külügyminiszter, más a véleménye. Az idő majd eldönti a kettejük vitáját.

Hogy kinek a javára? Hogy kettejük közül kinek a neve és a véleménye a maradandóbb? Gondoljunk arra, hogy az egész világ ünnepli most Cervantest.

De ki tudja azt, hogy Cervantes idejében ki volt a külügyminiszter?

Gergely Miklós

Le a bürokráciával!

Az ereszekről

Amikor olvad a hó, vagy az utcát langyos tavaszi eső áztatja, egyszeriben eszébe jut az embernek, hogy ereszcsatorna is van a világon. Erre a tényre maga az ereszcsatorna hívja fel a figyelmet úgy, hogy egyszerűen nyakoncsurgatja az embert.

Egy ilyen másfélliteres figyelmeztető után elhatároztam, hogy felkeresem az illetékeseket és megkérdezem: miért nem javítják az ereszcsatornákat.

Válasz: egyetértenek velem abban, hogy a tartóvasakon fityegő rozsdafoszlányok egyáltalán nem pótolják az ereszcsatornát és megnyugtatnak, hogy nem feledkeztek meg a csatornákról, de csak módjával javíthatják azokat, mert kevés a bádog. A tetőkre szerelt különböző csatornafajták és tetőzugok javításához annyi bádogra lenne szükség, hogy „annyi talán nincs is a világon". Elmondották, hogy ott, ahol erre mód van, a javítás során a bádogot cseréppel, palával pótolják. Ezzel is csökkentik a későbbi bádogszükségletet. Nagy segítséget várnak az újítóktól és bíznak abban, hogy a bádogot műanyaggal is lehet majd pótolni.

A megnyugtató magyarázat után az illetékes hivatal kapujában ismét találkoztam panaszom tárgyával: ezúttal csak egy liter víz zúdult a nyakamba . . .

Kérdések prémium-ügyben

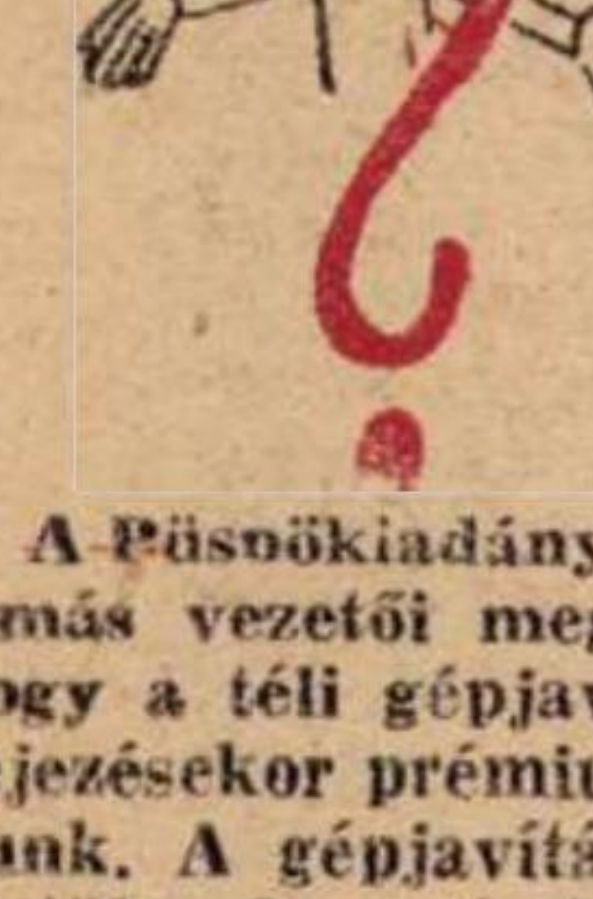

A Püspökladányi Gépállomás vezetői megígérték, hogy a téli gépjavítás befejezésekor prémiumot kapunk. A gépjavítást befejeztük, de prémium helyett kifogást kaptunk, amely szerint csak akkor lesz prémium, ha a gépekhez szükséges csöveket is rendberakjuk.

Most, amikor már ennek is a végén járunk, újabb kifogást találtak. E szerint csak az esetben kapjuk meg jogos követelésünket, ha a raktári kiadási bizonylatokat is rendbeszedjük és a raktárkészletet kartonra fektetjük.

Vajon kötelesek vagyunk az adminisztrációs munkát is elvégezni? Ha elvégezzük, vajon nem kapunk-e újabb kifogást prémium helyett? És még egy kérdés: ha mi elvégezzük, akkor az adminisztrációban dolgozók mi után kapnak prémiumot?

A Püspökladányi Gépállomás öntözési részlegének 20 dolgozója

A sátoraljaújhelyi táviróközpont címére!

Vilmány községben vagyok általános iskolai tanító. A téli szénszünet alkalmából hazautaztam Nagyhomokra. Előzőleg az iskola igazgatójával megbeszéltem, hogy táviratban fog értesíteni, mikor kezdődik a tanítás. Február 16-án a következő táviratot kaptam:

„Gyere vissza,
levél megy."

Azonnal visszautaztam Vilmányra, ahol az igazgató meglepődve fogadott és kijelentette, hogy az általa feladott távirat így hangzott:

„Ne gyere vissza,
levél megy."

Nagyon felbosszantott a dolog és utánajártam, hol követték el a hibát. Kiderült, hogy a vilmányi posta helyesen vette fel a szöveget. Tiszacsermely viszont rosszul kapta, tehát valószínű, hogy a sátoraljaújhelyi táviróközpont hagyta el a „ne" szócskát.

Tekintve, hogy ez a „ne" szócska 54 forintomba került, szükségesnek tartom, hogy a sátoraljaújhelyi posta hanyag munkáját nyilvánosságra hozzam. Fölöslegesen kidobott útiköltségem megtérítését is elvárom tőle.

Vaszilkó Ferenc
Vilmány

Egy túlbuzgó anyagbeszerző otthona

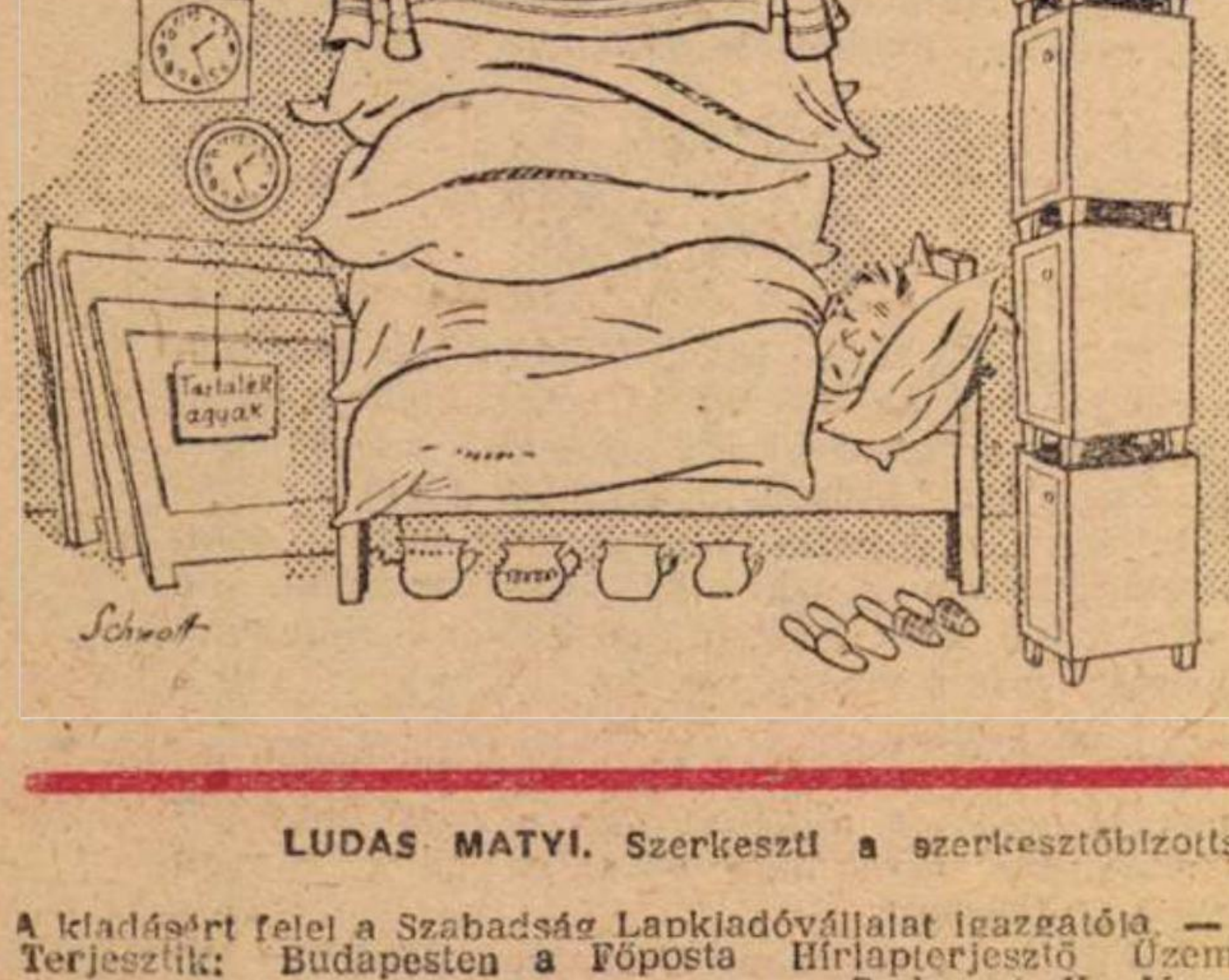

Az optimista hőmérő

Feleségem születésnapi kívánsága az volt, hogy vegyek egy hőmérőt az ablakunkra. Reggelenként hadd lássa, hogy hány fok hideg van, amikor kislányunkat öltözteti iskolába. Így végre sohasem téveszti el majd az időnek megfelelő ruhadarabokat.

Megvettem az ablakhőmérőt és kifizettem érte 28 forintot. Udvariasan, de csomagolatlanul a kezembe adták. Ez volt a szerencsém, mert már a küszöbön láttam, hogy a higanyszál benne megszakadt. Még udvariasabban vissza vittem az ajtóból és némi vonakodás után kicserélték. Újabb hőmérővel, melyet most már óvatosságból be is csomagoltak, hazasiettem. Otthon kibontom: a higanyszál három részre van szakadva. Visszarohanok, már kissé vonakodva, de páratlan jósággal újra kicserélik. Harmadik hőmérőm végre diadalmasan kiszögelem, s ekkor látom, hogy újra szakadt a higanyfonál. Ez már olyan — gondolom magamban —, mint a skót balladákban a refrén. Ezt már vissza se vihetem, hiszen a szögelés helye meglátszik a tartóján. Azonkívül azt is mondhatják: hátha én szakítottam meg a higanyfonalat kiszögelés közben.

De még mindig nem volt meg az ajándék. Most egy másik üzletbe mentem, elpanaszolva esetem a hőmérőkkel. Az eladó részvétet mutatott és azt mondta: ezek a hőmérők rossz gyártmányok voltak, híg, vízszerű higannyal, rossz újítás eredményei. De itt van egy másik gyártmány, ez sohasem szakad meg. Egy más formájú hőmérőt mutatott. Megvettem. Hazavittem. Kiszögeltem. A fonal ebben nem szakadt meg. Másnap reggel odalépve már messziről megállapítom, hogy a higany még mindig ép benne. Örvendezve hívom a megajándékozottat, büszkén rámutatok a hőmérőre. Feleségem közelebb lép, hogy megnézze, hány fok van. Plusz 28 fokot állapít meg. Nagyon hideg reggel volt. Ez aztán optimista hőmérő. Azóta is változatlanul éjjel-nappal 28 fokot jelez. Higgadtan, türelmesen, rendületlenül. Hóban, fagyban, napsugárban egyaránt. Feleségem igen szereti a meleget. Így aztán érthető, hogy örül az ajándéknak.

K. J.

Bérház „kis" hibával

Budapest, VI. kerület, Bajcsy-Zsilinszky út 21. Gyönyörű, frissen tatarozott, frissen festett emeletes bérház. Díszére válik a városnak.

Budapest, VI. kerület, Bajcsy-Zsilinszky út 21. Ugyanaz a ház. Cölöpökkel felducolt szobák, korhadt födémgerendák, beomló mennyezet. „Díszére" válik az Ingatlankezelőnek.

Négy esztendővel ezelőtt állapították meg az illetékesek, hogy a szobában tartózkodni életveszélyes, s mert a lakók mégis csak tartózkodni akartak valahol, fagerendákat kaptak a szobáikba, s gyönyörű ígéreteket, hogy a gerendák csak ideiglenesek, rövid időn belül rendbehozzák a mennyezetet. Négy év óta egyfolytában állnak a cölöpök, és négy év óta egyre-másra dőlnek meg a rendbehozás terminusai.

Budapest, VI. kerület, Bajcsy Zsilinszky út 21. Gyönyörű — ha kívülről nézzük.

Budapest, VI. kerület, Bajcsy Zsilinszky út 21. Felducolt szobák, beomló mennyezet — ha belülről nézzük.

A ház azonos, csak a nézőpont különböző. Ízlés dolga, ki honnan szereti rendben látni a házát. Az Ingatlankezelő úgy látszik kívülről. A lakók pedig, bármilyen furcsa, belülről is. Ezért aztán panaszkodnak. De a VI. kerületi Ingatlankezelő — lám, a szokás hatalma — a lakók panaszait is „kívülről" nézi.

(országh)

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

A Vorosilov út 16. számú ház lakóinak nevében köszönöm a gyors és hathatós közbenjárást. Már van vizünk!

Gréczi Imre

Kedves Ludas! Arra kérlek, hogy a lucerna- és lóhere-kártérítésünket sürgesd meg. Úgy látszik, eredményesen csipkedted meg a bürokráciát, mert a kártérítésünket azóta kiegyenlítették.

Gödér Mátyás és társai
Kötelek

A Sportszer- és Játékáru Nagykereskedelmi Vállalat a diaégő ügyében tett panaszomat elintézte.

Rátonyi Lajos
Debrecen

Ez nem játék!

A napokban igen nagy örömet szereztem a fiamnak. Megvettem neki a „Technokid" nevű fémépítő-játékot. Az öröm azonban bosszúságra változott, amikor a mellékelt jegyzéket összehasonlítottam a meglevő alkatrészekkel és kiderült, hogy 455 közül 78 hiányzik, mégpedig „véletlenül" a legfontosabbak, amelyek nélkül a legegyszerűbb játékot is nehéz, vagy lehetetlen összeállítani.

Jó lenne, kedves Ludas, ha megkérdeznéd a Fővárosi Hangszer- és Mechanikai Játékgyárat, hová tüntette el a hiányzó alkatrészeket?

Imreh István
Siklós

Egyes vendéglátóipari vállalatok figyelmébe

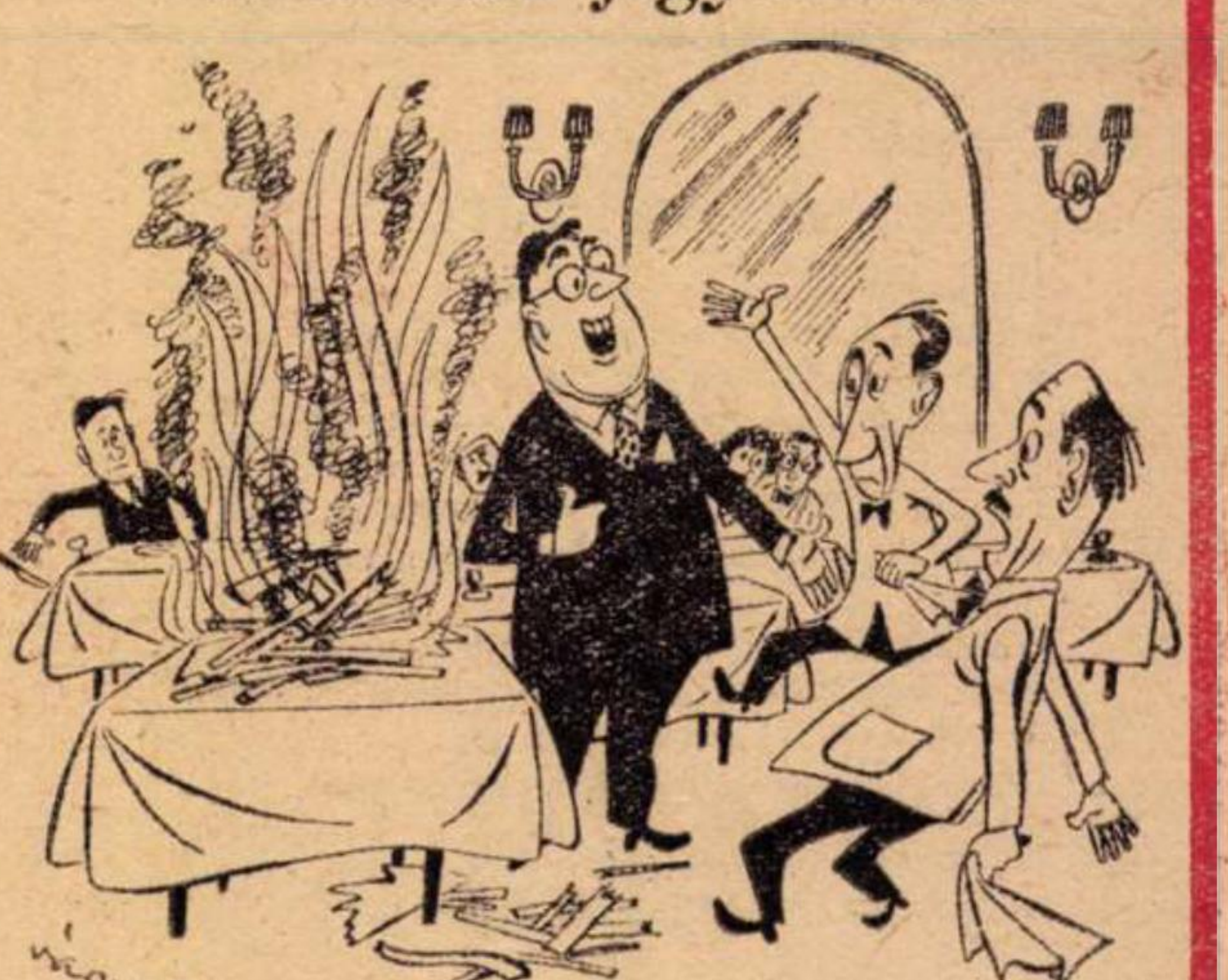

— Ugye, hogy idejöttek végre az én asztalomhoz is!

Bosszantó alkatrészhiány!

A Szegedi Vas- és Fémipari KTSZ a tanyai lakások fényszükségletének kielégítésére nagy mennyiségű petroleumgázlámpát készített. Ezeket a jó minőségű és erős fényű lámpákat a vasboltok juttatták el a legeldugottabb tanyavilágba is. A tanyasiak meggyújtották a 399 forintos gázlámpájukat és boldogan sütkéreztek a számukra eddig szokatlan fényben. A lámpák tehát beváltak! Kezdetben úgy látszott, hogy már csak a villanyfény fogja innen kiszorítani őket, de nem így történt, mert a lámpák „harisnyahiány" miatt rövid idő múlva a lomtárba kerültek. Ezek a gázlámpák ugyanis csak akkor adnak fényt, ha gázizzó-harisnyát húznak az égőjükre. Ez a rendkívül érzékeny alkatrész elég hamar tönkremegy. Ennek ellenére mégis ez volna a legkisebb hiba. A nagyobb hiba az, hogy sem a nagy-, sem pedig a kiskereskedelem nem tud a „boldog" lámpatulajdonosoknak tartalékharisnyát adni, azon egyszerű oknál fogva, mert — nincs. Azaz: mégis van, ha valaki nagyon utánajár, mégpedig az ország egyetlen helyén, Budapesten, a József körút 59/61. szám alatt működő „Aladdin" Vas- és Edénybolt Vállalatnál. Persze, ezt az ország kis falvaiban és tanyáin nem tudják, mert nem is tudhatják. Így a használhatatlanná vált készülékek tulajdonosai egy 4,80 forintos alkatrész hiánya miatt sötétben maradnak.

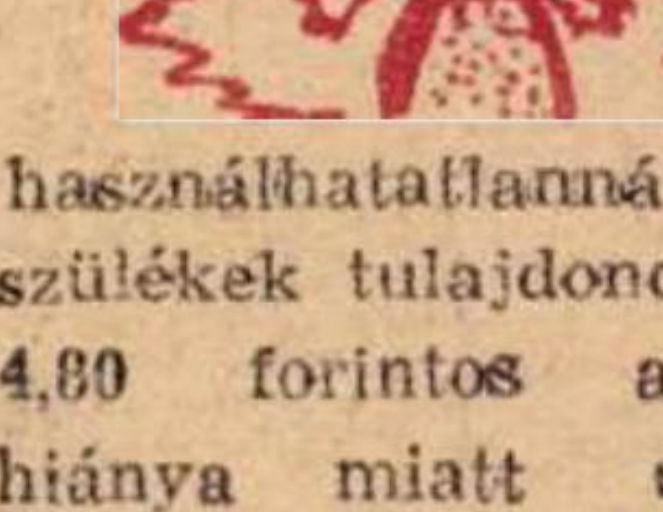

Azok sem járnak jobban, akik az Aszódi Ipari Műszergyár „Perpetum" márkájú, 180 forintos petróleumgázfőzőjét vették meg. Itt is megismétlődik ugyanaz a hiba, ami a lámpánál, azzal a különbséggel, hogy alkatrészt az Aladdinék sem tudnak adni, s így a gázfőzőtulajdonosok a 180 forintos készüléket az egy forintos fúvóka elromlása esetén a lomtárba dobhatják.

A vásárlók panaszából Szegeden is, meg Aszódon is tudhatnák az illetékesek, hogy az ici-pici alkatrészre gyakran nagyobb szükség van, mint két nem működő készülékre.

Bernáth Ede

„Civil" a mozdonyon

1955. november 1-én jöttem a vasúthoz, villamosmozdony- és motorvezető vagyok a szentendrei vonalon.

Civilruhában forgolódom az utasok között, mert a MÁV még mindig nem adta ki az egyenruhámat. Az utasok csodálkoznak rajtam, sőt: a rendőrség is leigazoltatott, hogy mit keresek civil létemre a motorvonat fülkéjében.

Három hónap óta járok ruha után, de már nagyon unom. Vasárnaponként feszült figyelemmel hallgatom a totó-eredményeket, hátha a boldog nyertesek között vagyok. Rögtön csináltatnék magamnak egy szép vasutasegyenruhát. Sajnos azonban, a totón tizenkettest csinálni majdnem olyan nehéz, mint a MÁV-tól egyenruhát kapni.

Úgy tudom, több mozdonyvezető szaktársamnak is „lejárt" már a ruhája, de újat még ők sem kaptak. Nem tudom, ki akadályozza azt, hogy a szentendrei vonal mozdony- és motorvezetői zavartalanul megkapják a ruhaellátásukat.

Szuróczky István
Bp., XIII., Katona József u. 25.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11. Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220.
Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.